

Chương 15

Kết Thúc

Giang Thôn Quân bắt đầu vì tình ý gì đó. Tin tức này nhanh chóng lan truyền, nhưng L. B. C. của Giang Thôn Quân đang bên bờ sông.

Sau khi L. B. C. sao chép sản phẩm lại không cần đầu tư chú ý. Tuy nhiên, vẫn có một báo mục nhân viên Viên Lương. Giám đốc công ty, người phát ngôn truyền miệng thay cô: “Tôi biết hình ảnh báo vào ngày kia, chúng tôi sẽ truyền miệng về công nghệ và các sản phẩm mới có sẵn. Sản phẩm công nghệ ngày kia là sản phẩm sau khi hoàn thiện. Lần này L. B. C. xảy ra vấn đề, có khả năng gián tiếp tham gia bên ngoài này công nghệ mà chúng tôi vẫn tiếp tục.”

Hai ngày sau...

Buổi họp báo của Unique gây xôn xao đầu tư hàng đầu. Một số quan truyền thông vì mối quan hệ với L. B. C. nên truyền miệng không qua lại với Unique, nhân viên này tiến hành thông tin về buổi họp báo một cách toàn diện.

Các tin tức có liên quan, Viên Lương như một búp bê trong lòng.

Sau khi buổi họp báo kết thúc, Viên Lương vẫn bận rộn như thường. Lê Tâm thân mật mời về nhà, và tạm thời vì cô liên tục về Giang Thôn Quân. Trên màn hình tivi là hình ảnh phóng viên truyền thông tiếp cận hình ảnh Giang Thôn Quân và các bộ lãnh đạo khi các nhân viên, liên lạc các phóng viên vây quanh. Bên ngoài Các nhân viên, ánh đèn flash nhấp nháy trên màn hình.

Giang Thôn Quân không trả lời bất cứ câu hỏi nào của phóng viên. Dưới ánh đèn camera, ông ta nhanh chóng lên xe, rời đi.

Viên Lương vẫn xem và ngắm nghía, một người không khác gì cha nuôi là chính là hưng phấn thích thú của mình, anh phải làm thế nào mới có thể chấp nhận sự thất bại này?

Ý nghĩ này vẫn vượt qua liên lạc Viên Lương xưa tan. Cô ép mình nhìn lên màn hình tivi, nhưng hoàn toàn trống rỗng.

Càng vào giây phút đó, Giang Thôn Quân và luật sư đang ngồi sau ô tô. Truyền lý của Giang Thôn Quân ngồi ghế lái phải liên tục gọi điện thoại. Cuộc cùng, anh ta vui mừng quay lại, nói: “Giang Thôn, điện thoại kết nối rồi!”

Giang Thôn Quân nhanh chóng ngồi xuống ghế, nhún nhún tay trái. Anh phải nghĩ mãi vẫn không lên tiếng.

Giang Thôn Quân nghi ngờ. “Không hẳn danh là người Giang Thôn Quân nuôi dưỡng lớn khôn, làm việc kín kẽ vô cùng. Chắc hẳn là hậu sinh kỳ úy!”

“...”

“...”

“Sao chú có thể xác định là do tôi làm?” Cuộc cùng người pha chế pha vớ trớ mớ mớ nhúng nhúng khí trời tím nhien.

Giang Thôn Quân thẫn thờ. Mọi người tập trung trong phòng không có hai chữ “thật bất ngờ” như ông ta cũng có lúc cảm thấy bất lực. “Úc Nam, chú luôn coi cháu như con trai ruột, không ngờ người pha chế lại là người duy nhất chú tin tưởng. Cháu cũng biết chú yêu mến cháu nhưng nào, vậy mà Nhã Nhan qua đời chỉ bao lâu, Tên Cầm Bông cũng mất đi người pha chế khác, còn vậy nên chú thông cảm. Thà chú tay kẻ tửu người ông ta cũng không cho phép ông ta pha chế cháu. Chú tin cháu nhất định sẽ hiểu chú!”

Nếu có ai Tên Úc Nam vậy vâng khinh bỉ. “Bây giờ chú vậy nên cứ xin tha thứ cho tôi chăng qua vì chú lo sau khi các công nhân chú khi L B C, L B C sẽ rơi vào tay tôi?”

Một câu nói trúng tim đen, Giang Thôn Quân nhất thời á khẩu.

Tên Úc Nam lập tức cướp lời nói.

Giang Thôn Quân là linh hồn của L B C, mọi người đoán ông ta khó tránh khỏi kiếp tù tội, L B C sẽ rơi vào cảnh khốn cùng.

Ngày nay, Unique phát triển nhanh chóng. Các biệt lập sang tháng Mười hai, nhãn hiệu được phép mở rộng ra thị trường tháng nhậm chức hàng không ngày nay, lòng tiêu thụ tăng cao.

Unique nhận sự phê phán này mà nhanh chóng chỉ mới nhậm chức, trong đó, các quy mô sản xuất hàng top ten đều nằm các trung tâm thương mại nổi tiếng của Trung Quốc. Trước đây, vì chủ tịch là Viên Linh và Minh Bình chỉ nói là “leo cành cao”. Hiện tại, giới truyền thông thay đổi hoàn toàn thái độ, ca ngợi là “sự liên kết thực sự”.

Sau chuyến thăm thị trường quy mô bán lẻ như thị trường các trung tâm thương mại của Minh Bình, Viên Linh nhận thấy thị trường sản phẩm của Minh Bình đáng kể. Cô tiếp xúc ngoài văn phòng của L Chính nhìn thấy Viên Linh liền gật đầu chào hỏi.

“L Chính đang bận việc à?”

“Không bận, chờ vào đây!”

Viên Linh gõ cửa, bên trong vang ra giọng nói của L Chính: “Mời vào!” Viên Linh gõ cửa mời phát hiện L Chính đang họp, cô gõ tay mình, vậy vàng khép cửa, ngồi bên ngoài chờ đợi. Một lúc sau, cuộc họp kết thúc, mọi người liền rời đi, L Chính thích thân đón Viên Linh vào phòng.

“Thầy ký không nói anh đang họp, em không làm phiền anh được chứ?”

“Là anh dặn cô ta nói vậy, dù anh đang bận vì công việc gì, cô ta cũng phải nói không bận, bận không chừng bị bắt bao giờ em mới tìm anh lần nữa.”

Lúc công ty họp thân phận như vậy, Viêm Lăng bắt gặp cảnh này. L. Chỉnh liếc cô: “Úng rùi, em tìm anh vì vì công hay vì c t? Cá nhân anh nghiêng về sau hơn.”

Thật ra trước khi này, Viêm Lăng đã quy thuận, nhưng bây giờ thì do đó. L. Chỉnh và cô gái câu trả lời của cô và bạn mình thì nói b o n g i mang n c vào. Úng lúc này, Viêm Lăng tự nhiên lên tiếng: “Giúp em tìm vé đi Zurich!”

Úng nghe trong tay L. Chỉnh rơi xuống bàn. Anh đưa ra vài giấy rồi quay ngoắt, nhìn chằm chằm người phụ nữ đang ngồi trên sofa phía đối diện. L. Chỉnh nín thở, cố gắng kiềm nén niềm vui đang dâng trào, nói: “Cảm ơn!”

Viêm Lăng đứng ngẩn ngơ như pháo nổ sau khi nói ra quyết định này. Cô nghĩ ngợi. “Anh làm việc gì, em chờ ở đây!”

Vé máy bay đi Zurich đặt vào ngày Hai mươi. Lúc này, thành phố chìm trong giá rét.

Buổi tối hôm trước xuất phát, L. Chỉnh gọi điện dặn dò: “Em nhớ chú ý hành lý, ngày mai anh sẽ tiễn em.”

Lúc này, Viêm Lăng đang lái xe trong đêm tối. “Không cần đâu, em có chút việc cần xử lý. Sau khi xong việc em sẽ lái xe ra sân bay.”

“Em đúng là người bận rộn!” L. Chỉnh trêu cô. “Có khi chỉ Zurich mới nếm trải gian, em lại vì quay về vì công việc công nên!”

“Anh yên tâm, sẽ không có chuyện đó đâu!”

Úng vậy, sẽ không xảy ra chuyện đó. Buổi tối hôm nay Viêm Lăng thì bị tắc quá kh. Xe của cô dừng lại bên vỉa hè của T. T. N. Phú ở trung tâm thành phố. Cô xuống xe, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trên không trung hình như có đèn tín hiệu như những con kiến nhấp nháy phía xa xa. Có phải chuyến bay đi New York? Cô gặp T. T. N. Phú trước tiên trên chuyến bay đó.

Cũng chính bên vỉa hè này, lần đầu tiên cô bắt gặp ông xã của giáo sư.

Tìm theo cô nên ở đâu?

Xe ô tô của Viêm Lăng dừng lại dưới tầng trệt, đây là lối rẽ hai cửa của cô.

Tòa nhà T. T. N. Phú bán đất lâu, bây giờ chỉ là một tòa văn phòng họp, còn những văn phòng khác không còn nữa. Phòng họp thì vắng vẻ, có người đang làm việc. Viêm Lăng không tìm thấy ô cửa sổ của phòng họp nào...

nhìn nó, T. T. n. Phu. t. ng. h. t. c. c. n. c. nóng. khi. n. cô. m. t. h. t. th. đi. n.,
nh. ng. có. m. t. ng. i. ã. c. i. áo. vest. khoác. lên. vai. cô., giúp. cô. che. gi. u. s. th. m.
h. i.

Viêm. L. ng. c. th. i. n. khi. tr. i. t. m. sáng. Ngay. b. n. thân. cô. c. ng. c. m.
th. y. kinh. ng. c., hóa. ra. cô. có. nhi. u. n. i. i. nh. v. y. Cu. i. cùng., cô. đ. ng. l. i.
c. a. hàng. trang. s. c.

ây. là. c. a. hàng. trang. s. c. n. i. ti. ng. v. nh. n. c. i. Lúc. này. c. a. hàng. v. n.
ch. a. m. c. a. Viêm. L. ng. xu. ng. xe., xung. quanh. s. ng. mù. dày. c., vô. cùng.
l. nh. giá. Cô. kéo. v. t. áo. khoác., d. i. m. t. vào. bên. trong. c. a. hàng. qua. l. p. kính.

Th. t. ra. Viêm. L. ng. không. nh. rõ., ng. i. àn. ông. ó. ng. bên. t. qu. y. nào.,
a. chi. c. nh. n. c. i. n. tr. c. m. t. cô., nói: “ ính. hôn. i!”

G. n. bu. i. tr. a., ô. tô. c. a. Viêm. L. ng. m. i. trên. ng. cao. t. c. ra. sân. bay.,
l. i. t. t. c. quá. kh. phía. sau.

Ch. ng. trình. phát. thanh. trong. xe. ô. tô. a. tin: “C. nh. sát. ã. i. sâu. i. u. tra. v.
án. Giang. Th. Quân., ông. vua. c. a. ngành. m. ph. m. m. t. th. i. ch. c. ch. n. không.
thoát. kh. i. ki. p. từ. ày. Các. c. ông. c. a. t. p. oàn. L. B. c. nh. t. trí. a. ra. quy. t.
nh., Giang. Th. Quân. chính. th. c. b. cách. ch. c. Theo. ti. t. l. c. a. m. t. nhân. viên.
L. B. c., Giám. c. i. u. hành. T. ng. Úc. Nam., ng. i. có. m. i. quan. h. thân. thi. t.
v. i. Giang. Th. Quân. ã. n. t. ch. c. lên. h. i. ng. qu. n. tr. t. m. y. ngày. tr. c.
R. t. cu. c. ày. là. hành. ng. th. a. hi. p. c. a. T. ng. Úc. Nam. sau. khi. b. h. i. ng.
qu. n. tr. gây. s. c. ép. hay. b. n. thân. T. ng. Úc. Nam. không. hi. v. ng. vào. t. ng. lai.
c. a. L. B. c.? Xin. hãy. theo. dõi. ch. ng. trình. phát. sóng. vào. lúc. chín. gi. t. i. nay.
b. i. t. thêm. chi. ti. t. t...”

Cu. i. cùng., t. t. c. c. ng. th. c. s. k. t. thúc.

Viêm. L. ng. t. t. radio. úng. lúc. này., i. n. tho. i. c. a. cô. chuông. L. Chinh.
h. i: “Em. n. âu. r. i?”

“C. ó. l. h. n. m. i. phút. n. a. em. s. n. Anh. n. r. i. à?”

“M. i. ng. i. ang. i. em.” Tâm. tr. ng. c. a. L. Chinh. r. t. t. t. “Khi. nào. n. n. i.
th. i. gi. i. n. cho. anh., anh. s. ra. ngoài. ón. em.”

Viêm. L. ng. cúp. i. n. tho. i., t. ng. t. c. Khi. bi. n. báo. hi. u. sân. bay. xu. t. hi. n.
ph. ía. xa. xa., đi. ng. c. a. cô. l. i. chuông., l. n. này. là. m. t. s. i. n. tho. i. l. l.

Viêm. L. ng. b. m. nút. nghe. “A. lô!”

“Viêm. ti. u. th. !” i. ph. ng. c. t. gi. ng. lãnh. m.

Viêm. L. ng. nhanh. chóng. nh. n. ra. gi. ng. nói. này., b. t. giác. ng. n. ng. i. “Th.
ký. Lý?”

“C. ô. ang. âu? T. ng. giám. c. có. m. t. v. n. b. n. mu. n. giao. cho. cô.”

“N. u. tôi. nh. không. nh. m., tôi. và. t. ng. giám. c. c. a. các. anh. không. còn. b. t.
c. quan. h. gì.” Viêm. L. ng. s. t. ru. t. nh. cúp. i. n. tho. i. nh. ng. m. t. gây. tr. c.

khi cô bấm nút tắt, thì ký Lý lên tiếng: “Là anh xin ly hôn, Tổng giám đốc đã ký tên rồi.”

Viêm Lăng phanh gấp.

Cùng với tiếng phanh xe chói tai là giọng nói mà mai kia thì ký Lý: “Bây giờ cô biết nội dung văn bản, chắc chắn muốn nhận ngay lập tức?”

Viêm Lăng nhẩm mẩm, khi ngồi lên xe. Giọng nói của cô cũng lạnh lùng không khí bên ngoài: “Tôi đi anh sân bay như anh chỉ có bốn mươi phút. Nếu không chấp, anh hãy gọi ly hôn cho luật sư của tôi.”

Thật ra Viêm Lăng biết tất cả thành tích sân bay, bốn mươi phút là không đủ. Sân bay, cô gọi ô tô, và xách hành lý đi vào sân như vậy gọi là cho L Chỉnh.

“Em nói gì? Em đang chờ ai, anh nói ra đi.”

“Không cần đâu, anh đang phòng VIP số hai phải không, em lên thang số là được.”

Vì là máy bay tư nhân nên Viêm Lăng đi qua kiểm tra bí mật, nhân viên sân bay dẫn cô tới phòng VIP số hai. Phía đi là biển cảnh sát, có thể thấy rõ sân sân bay và đường bên ngoài.

T phía xa, Viêm Lăng đã nhìn thấy L Chỉnh. Anh đang nói chuyện với một người phụ nữ, nam mặc sang trọng. Cô thì nhìn lén, nghe thấy người phụ nữ trách mắng L Chỉnh: “Con trai của anh họ cháu đã bị làm vì công nhà, em họ cháu đã tái giá, còn cháu thì sao, bao giờ mới quy tụ về với gia đình này?”

Linh cảm có gì thì nhìn, L Chỉnh ngoảnh đầu, lập tức mỉm cười với cô ruồi của anh. “Phải xem ý cô ý thì nào đây!”

Bà cô rất hiếm khi nhìn thấy biểu cảm vui vẻ của L Chỉnh nên hiếm khi quay đầu nhìn, liền nhìn thấy một cô gái trẻ, cao ráo kéo vali đi tới. Viêm Lăng thì nhìn lén, cảm thấy ánh mắt của cô thì thật của cô L Chỉnh.

“Viêm Lăng, cô đã nghe nói về cháu tôi!”

L Chỉnh cười cười. “Cô nhìn cô ý cảm thấy như thế nào chứ?”

Viêm Lăng thoáng nhìn xung quanh, phát hiện đúng là gia đình cùng đi du lịch. L Chỉnh sợ cô ngừng liền kéo cô vào một góc. Viêm Lăng thì khó xử. “Em không biết là ông anh họ anh. Công nhà anh đi du lịch, chắc em là người ngoài.”

L Chỉnh hít thở quy định chỉ trong tay cô. “Bây giờ em hãy nhìn em muông rồi!”

Viêm L ng h t nói n i. M t bên phòng i t t p khá ông ng i, già có, tr có, r t não nhi t nh ng không th y bóng dáng L Minh ình. Viêm L ng b t giác h i: “B anh âu r i?”

“B anh ang New york. Ông y mà không ích thân i m i m anh, m anh tuy t i không xu t hi n Zurich.”

L Chinh gi i thi u qua ng i nhà c a anh, sau ó nói: “ t t i Paris có tri n lẫm giày cao gót, n u th i gian cho phép, chúng ta s i Paris m t chuy n tr c khi v n c.”

Viêm L ng ch m m c i. Bi t cô không mu n nh c n chuy n này, L chinh ng d y, h i cô: “Em mu n u ng chút gì không?”

“Cà phê.”

L Chinh qu y bar i cà phê. Viêm L ng bu n chán a m t nhìn xung quanh. úng lúc này, c a phòng ch m ra, th ký Lý xu t hi n bên ngoài. Viêm L ng s ng s , ng m ngh m t, hai giây, cô ng d y, i ra ngoài c a.

Th ký Lý và Viêm L ng cùng t i khu v c hút thu c yên t nh.

“Sao anh bi t tôi phòng ch nào? Sao anh có th vào ây?” Th ký Lý không nh ng t i sân bay trong vòng b n m i phút mà còn có th qua c a ki m tra, th m chí tìm úng c a phòng ch , Viêm L ng không kh i c m th y b t ng .

Th ký Lý không tr l i mà a cô m t túi tài li u.

n xin ly hôn ch là m t t gi y m ng, trong khi th ký Lý a cho Viêm L ng c t p tài li u dày.

“Ngoài n xin ly hôn, bên trong còn có th gì v y?”

Th ký Lý c t gi ng l nh lũng: “Viêm ti u th t m ra xem i!”

“V y anh có th i r i!”

Th ký Lý v n ng yên t i ch . Viêm L ng li c anh ta r i quay ng i b c i. S p n gi lên máy bay, cô không th lãng phí thì gi ây. V a i, Viêm L ng v a m túi tài li u, cô ch mu n xác nh n trên n ly hôn th t s có ch ký c a T ng Úc Nam hay không.

n xin ly hôn qu th t ã c ký tên, là nét ch c ng cấp mà cô quen thu c, nh ng bên d i hình nh không ng ngày tháng.

Viêm L ng ang nh xem k thì i n tho i trong túi xách b ng chuông. Cô rút i n tho i, là L Chinh gi n. úng lúc Viêm L ng chu n b b t máy, t p v n b n trong tay cô ch t r i xu ng t. Cúi u nhìn gi y t n m r i rác, Viêm L ng phi n mu n n m c mu n th dài. Th ký Lý v n còn ây, ch c anh ta ang dõi theo cô, cô ch có th cúi xu ng nh t.

V a cúi xu ng, Viêm L ng l p t c c ng ng i, b i cô nhìn th y ch ký c a L ng Th y C ng trên m t t p v n b n.

Chuông in tho in ng ng r i l i vang lên. Có tiếng b c chân ti n l i g n, th ký Lý i n, ng i xu ng giúp cô nh t gi y t .

Nh t t p u tiên, anh ta nói: “Cô t ng cô có th d dàng mua chu c Chu Thành Chí?”

Nh t t p th hai, anh ta nói: “Cô ngh cu n b ng ghi âm mà thám t t a cho cô là âu ra?”

n t p th ba, anh ta nói: “Cô ngh là ai n p ch ng c ph m t i c a T T Thanh cho c nh sát?”

n t p th t , c ng là t p v n b n trong tay Viêm L ng: “Ai ã giúp cô móc n i v i L ng Th y C ng?”

Viêm L ng t t ng ng u nhìn th ký Lý, ánh m t vô cùng m h . Bên tai cô là câu nói cu i cùng ánh t t c : “Lúc cô b k t trong chi c xe ng p n c, là ai ã c u cô ra ngoài?”

“... Không th nào!”

Ng i ph n này tr m m ch i lâu m i th t ra m t câu nh v y. Th ký Lý t ra kinh ng c: “Gi y tr ng m c en rõ ràng ràng, ch vì cô h n T ng giám c nên c m th y nh ng th này là gi sao?”

Viêm L ng l p t c ng d y, gi t t p v n b n t tay th ký Lý, m ra xem t ng trang m t. Cô t ng dùng t t c h nh phúc c a mình tin t ng m t ng i, nh ng i l i, cô b i ph ng y xu ng v c th m. Ngày hôm qua cô v n còn th ng tích y mình, b n n ng không cho phép cô d dàng tin l n th hai.

Nh ng ng gi y t trong tay cô...

“Cô s m bi t v c a L ng Th y C ng t ng là c p d i c a T ng giám c. Tr c ây, tôi ngh mãi c ng không hi u t i sao cô không i u tra theo manh m i ó. Sau này tôi m i ngh ra, cô ã quen m t ng i nên không mu n thay i gì c, vì thay i ng ngh a v i v i c l i m t l n n a ch c vào n i au. Nh ng sao cô không ngh T ng giám c còn au n h n cô?”

L i nói c a th ký Lý nh l i dao s c nh n c a vào màng nh , nh ng Viêm L ng nh m m t làm ng , ch cúi u t p trung xem v n b n. Cho n khi l t t i trang cu i cùng, Viêm L ng nh b rút h t s c l c, cô buông thõng tay, t p v n b n l i m t l n n a r i tung tóe d i t.

“Tôi bi t kho ng th i gian T ng giám c n m b nh vi n thành ph , t i nào cô c ng n ó. G n nh ngày nào tôi c ng oán xem, r t cu c bao gi cô m i y c a phòng vào th m anh y, nh ng n t n khi anh y chuy n vi n, cô v n không làm chuy n ó.”

Viêm L ng ang cúi u nhìn ng gi y t d i t, nghe th ký Lý nói v y, cô l p t c ng ng u, kinh ng c nhìn anh ta.

“Chuyện này có gì đáng ngạc nhiên, mọi cô ý tá thẩn xuyên suốt cô nên chuyện gì cũng có thể xảy ra. Tôi nghĩ cô vẫn quan tâm đến T ng giám đốc, vì trong cuộc phỏng vấn mà thám tử đưa cho cô, rõ ràng có những chi tiết sai lệch. Tôi nói chuyện của anh y. Cô làm vậy chỉ vì muốn bảo vệ danh dự của anh y hay sao?”

Trái tim Viêm L ng co rút mạnh. Cô cúi đầu khi nhìn khác không nhìn thấy những ánh mắt cô che giấu đi.

Giọng nói phẫn nộ của thám tử Lý trỗi dậy: “Đáng tiếc tôi đã nhìn nhầm cô! Nhưng tôi vẫn phải khen cô một câu, cô thật tàn nhẫn với anh y, cũng thật tàn nhẫn với bản thân cô. Tôi đã hỏi T ng giám đốc không nói sự thật cho cô biết, có lỗi, lần này anh y không trách mắng tôi, bởi vì anh y dám phẫn nộ trên bàn làm việc. Tôi nói vậy, cô hài lòng rồi chứ?”

Những thông tin cùng một lúc dội vào đầu khi Viêm L ng không cách nào chấp nhận sự thật. Cô đứng bật dậy, rút tay ra, nhìn xuống.

Thám tử Lý lặng lẽ ném cho cô một danh thiếp. “Cô hãy nhanh chóng tra thành quả và nộp lại vào ngày chôn cất anh y!”

Ó là danh thiếp của một bệnh viện. Viêm L ng nhốt danh thiếp, ngón tay run rẩy. Hóa ra lỗi của cô sai lầm không phải là phần nhốt tin nhắn trong túi, mà là cô đã quên nhốt chuyện xảy ra một tháng trước, bên ngoài thang máy hiện trên báo, nên hoàn toàn không thấy tia hy vọng... và câu “tội lỗi” của anh...

Cuối cùng Viêm L ng cũng hiểu, thì ra anh thật sự chào tạm biệt cô... ó là lỗi của anh.

Thám tử Lý mỉm cười nhìn Viêm L ng, quay ngoắt đi ra ngoài. Nhưng anh ta rời đi, dường như đang chờ đợi điều gì đó. Cuối cùng, anh ta nghe thấy tiếng bước chân gấp phía sau.

Viêm L ng nhanh chóng lướt qua thám tử Lý, bị ném trong nháy mắt. Sợ nóng của cô thể hiện qua bước chân chập chững. Thám tử Lý đứng lì, dõi theo Viêm L ng cho đến khi cô hoàn toàn biến mất.

Trút bỏ gánh nặng trong lòng, thám tử Lý đứng nhìn về phía qua mắt kính, anh ta thả vào tay, ngẩng đầu hít một hơi thật sâu. Sau đó, anh ta rút ra một túi áo, kiểm tra tin nhắn và giọng nói, chỉ là câu nói ng ng ng ng ng ng của anh ni m vui vô bờ: “Ca m r t thành công!”

Trong phòng chờ của sân bay, sắp xếp lên máy bay những người không ai, L Chỉnh và gia đình họ vẫn chưa rời đi.

Bà cô thấy anh nhấc con kiêng trên chõ l a thì cũng đứng thay anh. “Vấn đề gì sao?”

L Chỉnh lắc đầu. Đúng lúc này, điện thoại kêu, anh thả phào nh nhõm. “Em đi đâu vậy? Sắp...”

“L Chỉnh!” Giọng nói của Viên Lăng nghe dường như lạc lõng trong cơn gió xào xạc như tiếng rì rào trên biển, nhưng tiếng nói của cô vẫn vang vọng. “Em xin lỗi...” Cô nói.

Vào giây phút đó, ánh mắt Lăng Chỉnh bỗng trở nên lạnh lùng. Cô nhìn sắc bên ngoài của sự bất ngờ, mê mông, tiếng chi c máy bay cất cánh và hạ cánh. Một tiếng chi c máy bay nào đó vang vọng bên tai anh theo giọng nói của cô.

Chi c máy bay lao vút lên bầu trời, ánh nắng mùa đông chiếu rọi khắp không gian, chiếu xuống chiếc xe đạp lao nhanh trên đường, ngày càng xa sân bay.

Sắc mặt của người phụ nữ đang lái xe không chút biến đổi, cô nói với Lăng Chỉnh: “Em phải quay về bên anh...” Nghĩ đến chuyện này, cô chợt nhớ ra mình, trong lòng Viên Lăng nói: “Anh... anh...” cùng cô và nói: “... dù anh...”

Ngôi Truy tìm 1 Vì Anh Là Tình Yêu Úc Nam

Một ngày cuối tuần, Tình Yêu tiên sinh và Tình Yêu phu nhân gặp nhau tại phòng chiếu phim để xem phim về Châu Âu. Tình Yêu phu nhân ngồi lên ghế Tình Yêu tiên sinh, dán mắt vào màn hình. Tình Yêu tiên sinh chợt có hứng thú, đứng dậy nói: “Gật cho anh quấy!”

Tình Yêu phu nhân không nói gì, thò tay vào giỏ hoa quả trên bàn uống nước, lấy quả táo đưa cho anh.

Vậy không chịu quấy, vậy thì... “Bớt cho anh quấy!” Chết là chết?

Tình Yêu phu nhân liếc tay ra sổ tay, phát hiện không có quấy, liền khoanh tay trước ngực, giả vờ không nghe thấy, tiếp tục giả vờ xem phim.

Tình Yêu tiên sinh bắt đầu suy nghĩ, xây dựng phòng chiếu phim gia đình chắc chắn là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời anh. Bộ phim đang xem là phim nhảm nhí, anh không thể dừng lại khi đang xem phim vô cùng thú vị này.

Tình Yêu phu nhân đang xem cuốn phim, chợt nhiên có người bóp cổ cô, xoay mặt cô lại. Tình Yêu Úc Nam cúi xuống nhìn xuống, giọng nói anh ngay trên giọng nói của cô. “Anh còn là bần nhân, em bắt nạt bần nhân như vậy sao?”

Viên Lăng lạc lõng, thấy không thoát khỏi bàn tay anh như cô cũng không biết. “Thứ nhất, anh xuất hiện trong giấc mơ của anh. Thứ hai, em đã xem báo cáo tình hình hiện tại của anh tháng này, không hề có dấu hiệu tái phát. Tình Yêu tiên sinh, anh thật sự là bần nhân mà không thấy gì sao?”

Tống Úc Nam nhíu mày che giấu sự thất vọng. Trên màn hình, giọng nói xúc động của nhân vật nữ chính vang lên, như thể Viên Lệ đang bị phim cuốn hút đến nỗi không thể rời mắt. Viên Lệ lặng lẽ tay Tống Úc Nam, quay ngược lại xem phim. “Đừng làm phiền em, anh cao trào rồi kia kìa!”

Nhưng giọng nói của diễn viên chính trên màn hình chợt tắt qua một lúc. Viên Lệ ngạc nhiên, giây tiếp theo, giọng nói của cô bỗng nhiên xoay lại. Lần này, anh giật mình, cô không thể dàng thoát khỏi.

“Khó khăn lắm anh mới bắt công việc này, không phải để xem phim ‘nội tâm’”.

Vừa nói, ánh mắt Tống Úc Nam vừa thu hút theo chiếc áo Viên Lệ, như muốn bóc trần cô. Hành động có tính ám chỉ rõ ràng của cô khiến Tống Úc Nam tác động đến Viên Lệ.

“Hay nhé! Anh là Tống giám đốc do em mời. Em là bà chủ còn chưa kêu mời, anh làm công cho em, có thể cách gì mà kêu mời chứ?”

Bỗng nhiên Viên Lệ khi nhìn Tống Úc Nam không kiềm chế, giơ tay véo má anh. “Em mời hay thật đấy! Em giao Unique cho người khác quản lý, còn mình chỉ ý tưởng công ty giày. Theo kế hoạch kinh doanh của em, mời một chuyên gia bán giày. Nếu không mời được anh, anh chịu trách nhiệm bán giày cho em sao? Ngoài ra, em không nên thuê thêm nhân viên cho anh, còn nếu thuê ký Lý sang Unique làm việc thay em. Vì vậy, anh mời càng nhiều càng tốt”.

Tống phu nhân nhún vai. “Mọi công ty giày đều thích thì thuê kị giày của em mà thôi, em cũng không trông mong kiếm tiền. Hơn nữa, nếu không thuê kị Lý, có lẽ bây giờ chúng ta mới kiếm được tiền, anh đừng cố gắng không gặp nhau. Anh ta giúp anh mời vì lợi ích của anh, anh còn thuê anh ta làm việc kị cho anh? Em thuê anh, anh thuê anh ta thuê anh”.

Trong lúc nói chuyện, Viên Lệ như thể quên không gõ máy. Tống phu nhân sinh ra không thể thuê anh, tay đặt vào chiếc áo cô.

Ngay sau đó, bàn tay anh bắt đầu “bóp” một cái. “Anh không ngờ ý vớ, em sẽ không cho anh thuê vào người em!” Tống phu nhân không cho anh chạm tay vào người.

Mặc dù Viên Lệ nói rõ ràng nhưng Tống Úc Nam lại tỏ vẻ hiểu ý. Anh bắt đầu ôm trán. “Anh không muốn có con bé anh lo lắng như vậy, anh đừng tìm kiếm. Nhưng đây không thể trở thành lý do em ngừng cần nhu cầu sinh lý bình thường của anh.”

“Đừng con của chúng ta bằng tuổi anh, yêu cầu phát triển rồi.” Viên Lệ không chịu nổi câu nói nhảm nhí của anh. Cô giật ngón tay vào má anh. “Đúng là cẩu thả!”

Tùng Úc Nam tóm lấy ngón tay cô, bàn tay còn lại cô ngơ ngác, tím tím hôn thốt kêu lên môi cô. “Em muốn có con thì sao?”

Phim ảnh hoàn toàn bị lãng quên, Viêm Lệ ngơ ngác, giơ tay ôm anh. “Anh và em thì sao không cảm nhận sự ấm áp của gia đình, lẽ nào anh không muốn có một gia đình thế này có con cái? Anh thử nghĩ xem, chúng ta có thể giúp phụ huynh cho con, có thể cùng con tham gia hoạt động gia đình trong. Nếu là con gái, chúng ta sẽ mua chiếc váy áo cho con, nếu là con trai, chúng ta sẽ dẫn con đi khám phá... Còn về việc, chúng ta nuôi con lớn khôn, đến khi con có gia đình riêng, còn chúng ta thì già đi...”

Một vị nhân viên bất bao...

Vừa mới Tùng Úc Nam vượt qua một tia bi đát. Anh nhíu mày, nhún vai. “Cuối cùng, anh muốn biết điều gì.” “Vì quá hạnh phúc nên anh không dám nghĩ tới.”

Viêm Lệ cười nhạo: “Anh thử nghĩ gan nhún vai thì lúc nào thì?”

Tùng Úc Nam cảm thấy quấy rối cô. “Bây giờ anh có em rồi là hạnh phúc lớn nhất mà anh tưởng tượng. Đây không phải nhất gan, mà là bất tài mãi!”

Vào thời khắc này, Viêm Lệ rút tay mình. Sự thận trọng và dè dặt của anh khi nhìn cô vô cùng xót xa. Nhìn thấy là một lần, giờ nguyên tắc lại là chuyện khác. “Em muốn, anh không muốn có con thì đừng chạm vào em.”

Nghe cô nói vậy, Tùng Úc Nam lập tức thoát khỏi trạng thái u ám, trở về thực tại. Ngắm nhìn nghiêm túc và đáng yêu của cô, tâm trạng của anh cũng trở nên vui vẻ. “Chạm vào thì sao nào?”

“Em sẽ...”

Lời lẽ của cô khiến cô ngạc nhiên, Tùng Úc Nam vội vã vào hôn tuyên bố chính quyền này của Tùng Úc Nam.

Nhưng thực tế thì cô không nhanh chóng cảm thấy cô mới là người. Khi Tùng Úc Nam hôn cô, cô đã khoát áo lên người.

Tùng Úc Nam thì bất ngờ hoàn toàn, úp mặt vào cô, kêu gọi tình cảm từ đầu: “Bà xã...”

Viêm Lệ thì hình như, vậy rồi đúng là một trận “ác chiến”, cô suýt bị anh lật sập xuống. May mà dù hôn hôn nhưng cô vẫn cố gắng, cô vẫn nhìn giơ tay phòng tuyến cùng. Lúc này, cô đứng, anh trên, nhìn rõ ràng trong cuộc “sự” vậy rồi, Tùng Úc Nam chỉ mỉm cười phong. Sau khi lý lẽ bình tĩnh, Viêm Lệ cười nói: “Anh làm như vậy với em, anh có coi em là một công cụ vô dụng. Anh không nghĩ vậy, em sẽ không cho anh chạm vào em!”

Sau khi Tòng phu nhân lặp lại câu nói này hơn ba trăm sáu mươi lần, mẹ tôi “sốt con” đã bắt đầu hình thành trong bụng Tòng phu nhân.

Biết tin về mang thai, Tòng tiên sinh không biết nên vui mừng hay lo lắng. “Em út là người phàm trần chứ phải thần thánh!”

Viêm Lang coi đây là một lời khen ngợi.

“Nếu nếu em không yêu anh, anh tin về cá tính của em, chắc chắn anh sẽ chết trong tay em, hơn nữa còn là chết rất thảm.”

Viêm Lang trả lời mẹ tôi. “Anh nghe ra là nhấc bổng “chết”, không tốt cho thai nhi!”

Một lúc ra hung dữ vì chuyện này khi cúi đầu vuột cái bụng nhô, sự cảm thấy Tòng phu nhân lặp lại trên nên đau đớn. “Con yêu, con nghe lời bố con, bố con nói bố yêu bố!”

Nhìn thấy bộ dạng của vợ, Tòng Úc Nam bắt đầu nghiêm túc. “Mười hai tháng thôi, đừng dọa thai nhi là hình sự!”

Dù nói vậy nhưng anh vẫn đặt tay lên bụng vợ. Nếu có vấn đề gì, không hề có cảm giác một sinh mệnh nhỏ đang trở nên thành.

Nhưng “vị cục u” của Tòng tiên sinh trở thành một phần trong nội dung giáo dục trẻ sinh. Tòng tiên sinh ra sức kháng nghị nhưng đáng tiếc không có hiệu quả.

Ví dụ, Tòng phu nhân nhắc lại câu: “Con trai, nếu không phải mẹ tranh sự tử tế thì bây giờ bố con có ý nghĩ sinh con” trở về một cách không biết bao nhiêu lần.

Buổi chiều, Tòng Úc Nam đi làm về, vào phòng trẻ sinh liền nhìn thấy Viêm Lang đang kể chuyện cho con trai nghe. Ở bên ngoài của nghe một lúc, anh rón rén đi vào. Tòng phu nhân không hề nhận ra sự xuất hiện của chồng, khi bắt anh bước lên, cô mới giật mình kêu mẹ tôi nghe.

“Bố em xin lỗi!” Viêm Lang ghé sát tai Tòng Úc Nam. Tuy nghĩ rằng nghĩ lại nhưng cô cố ý hờ hững.

May mà con trai đã ngủ say, nếu biết kêu gọi cô ánh sáng, chắc chắn cuộc sống khốc liệt, khi cô lại bắt đầu bắt đầu sau đó đành.

“Em lại truy vấn bắt đầu chuyện gì cho “sốt nh” phải không?” Tòng Úc Nam khinh bỉ, cảm thấy.

Thật ra anh biết hẳn ai thật, người phàm trần này chỉ “nói xu” anh trở về một con trai. Có lẽ cô cảm thấy làm vậy rất thú vị, cũng như anh luôn thích thú khi bắt đầu đưa cô nhấc bổng.

“Anh đừng biết con trai chính là một chú “sốt nh”, khóc thì thôi rồi, người giúp việc chuyện đã rồi. Lần trước đi Lang tới New Zealand về thì

cuộc, cuộc, cuộc... nếm cùi, đau cùi. Tiếng tiên sinh, anh cần thêm một chút, đừng ánh mắt con dẻ!”

Tiếng Úc Nam rất thích thú khi thấy bộ dạng chụm đầu của vị tiên sinh. Anh rất cô xuýt, nhìn bên giường trổ sinh, nhàn nhàn tẩm tẩm hôn lên trán con trai.

Tuy rằng ngủ say nhưng cuộc lập tức khua khua bàn tay nhàn. Tiếng Úc Nam mím môi, quen thuộc là một chú sứt nhóc có sự công minh.

Viêm Lãng cũng ghé lại gần, giở ngón tay nghề ch bàn tay con trai, nhưng ngay sau đó, cô bẽn lẽn túm lấy ngón tay, rồi bẽn lẽn lên trong nháy mắt.

Lần này, Viêm Lãng không phản kháng, ngoan ngoãn ôm chầm lấy. Tiếng Úc Nam bẽn lẽn ra ngoài, giở chân ách cách cửa phòng trổ sinh.

Ngồi giúp vị tiên sinh, Tiếng Úc Nam bẽn lẽn Viêm Lãng lên phòng chính trên tầng ba. Khi trở về thì giờ riêng của hai người, anh lập tức vùi mặt vào cuộc hít hà. “Em đi đâu đấy?”

Là mùi thơm nhàn, dễ chịu.

“Vấn đề này hi vọng em đừng thất vọng.”

“Anh cũng muốn đừng thất vọng.”

“Chai màu vàng trong phòng tắm!”

Viêm Lãng vẫn nói vẫn cười. Tiếng Úc Nam cúi xuống, hôn lên má và môi cô.

“Chúng ta cùng tắm.” Tiếng Úc Nam bẽn lẽn Viêm Lãng đi về phía phòng tắm.

“Tiếng tiên sinh, ông chỉ cần, em thì sẵn sàng!” Có lẽ cô thì sẵn sàng, nhưng cô sợ không đi vào phòng tắm anh và cất giọng nũng nịu như vậy.

Tiếng Úc Nam dắt Viêm Lãng lên giường rồi đi vào phòng tắm. Khi anh quay lại, Viêm Lãng đã chìm vào giấc ngủ. Tiếng Úc Nam ngẩng đầu nhìn cô, vuốt ve hàng lông mày của cô.

Tính cách cô cũng nóng nảy giống con trai, lúc ngủ thì ngủ chầu mày. Tiếng Úc Nam mím môi, cúi xuống hôn lên môi, bàn tay anh vuốt ve môi cô.

Lần đầu tiên anh vuốt ve mặt nàng. Ngoài vẻ đẹp bẽn lẽn, thân hình cô vẫn thon thả như ngày nào. Nhưng vẻ đẹp đó chính là một tấm huân chương, người phẫn nộ vì anh mà vô cùng đáng cảm.

Bạn ơi, anh thì phải có vẻ đẹp riêng và rực rỡ như người nói đi, vậy mà bây giờ anh vẫn còn vẻ đẹp vô vàn như phúc... Tiếng Úc Nam thì bẽn lẽn ánh mắt Viêm Lãng. Anh kéo chân giúp cô, sau đó đứng dậy ra ngoài.

Tiếng Úc Nam liếc sang phòng trổ sinh, không nhìn con trai anh bẽn lẽn dẻ. Nhìn thấy anh, cuộc không khóc nhè, chỉ mở to đôi mắt nhìn anh.

Một và lòng mày của con trai rất gì ng anh, mà vì và mình gì ng Viêm Lãng, tóm lại không thể phân biệt được. Bên mặt nhìn nhau, Tiếng Úc Nam tự nhiên nghĩ tới một vấn đề, như lúc Viêm Lãng bên con trai, lúc cuối tháng gào khóc nửa ngày, như nhìn thấy anh, lúc cuối trời ngoạn ngoạn. Chẳng lẽ con trai anh mà bị bắt Viêm Lãng khi gặp gỡ người dành lúc, còn ông bác của cô này ngoài đời sống không dành người thì hai? Chính vì vậy mà con trai anh mà bị bắt thì xin hãy vậy...

Tiếng Úc Nam phì cười ý nghĩ gì thì thích của mình. Đúng lúc này, bà giúp việc gõ cửa, đi vào. “Ông chú, có một chú nhỏ xong rồi!”

“Vâng tôi đã nhận ra?”

“Bà chú bạn đó “sốt ruột” thì nên chấp nhận.”

“Lát nữa cô dạy, tôi và cô dạy cùng nhau.”

Bà giúp việc bắt Tiếng Úc Nam tháng v, như nghĩ đến khi vắng anh thì đành dạy, có lẽ thế nên đã nguôi đi.

“Ông chú, hay ông cần trợ giúp?”

“Không cần, tôi có một số vấn đề cần xử lý.” Nói xong, Tiếng Úc Nam cúi xuống nhìn con trai. “Sốt ruột của bạn ngoạn, nghĩ ánh sáng mặt trời!”

Con trai chấp nhận. Tiếng Úc Nam coi như cuộc họp kết thúc.

Viêm Lãng nghĩ đến hai giờ chiều mới nghĩ gì. Ngoài hành lang thì im lặng, thì phòng bắt đầu sáng. Viêm Lãng yên lặng, tự nhiên thấy Tiếng Úc Nam đang chăm chú đọc tài liệu.

“Anh xem gì vậy?”

Tiếng Úc Nam ngẩng đầu, phát hiện cô đang bên cửa. Anh vội tay ra hi vọng cô đi. Viêm Lãng nhìn bên cạnh bàn, nghĩ xong thành ghế. Tiếng Úc Nam nhìn ôm eo cô cô trở lại thành ghế xuống.

Viêm Lãng lật giở vấn đề trên bàn. Một lúc sau, cô kinh ngạc nhìn vào Tiếng Úc Nam, dường như không quen biết anh.

“Anh nhìn em khi em nghĩ chuyện gì vậy?” Tiếng Úc Nam nhíu mày.

Unique kinh doanh tốt là chuyện hoàn toàn nằm trong tầm tay của Viêm Lãng. Như doanh nghiệp công ty giày cao gót này, cô vô cùng bận rộn. “Chẳng phải anh nói là ngành tiêu thụ rất kém sao?”

Tiếng Úc Nam bày ra bộ dạng kinh ngạc: “Hóa ra Tiếng phu nhân không hề nghĩ là nói của tôi?”

Viêm Lãng nhìn em, thì phải cúi xuống xem báo cáo. Tiếng Úc Nam lên tiếng: “Thế nào? Mà anh làm giám đốc, “hàng giá rẻ” quá phải không?”

Viêm Lãng nhìn giám đốc có mặt đang không bên cạnh, thì tính toán, đâu đâu nghĩ là “hàng giá rẻ”, mà là “không vấn đề gì”.

Từ từ trước nay, Viêm Lệ Ngọc cho rằng công ty chỉ có một nhà thi đấu là cô, còn Tuấn Ngọc Úc Nam giúp cô quản lý một xưởng giày nhúng mang tên Elaine. Nhưng sự thật rõ ràng không phải vậy, trong một nhà làm "bà nỉ trẻ", rất cụ thể cô đã biết điều gì?

Vị kinh ngạc tràn ngập trong mắt Viêm Lệ Ngọc. "Anh làm cách nào vậy?"

"Xem ra em đã hoàn toàn thất bại." Tuấn Ngọc Úc Nam nhún vai và cười.

Sau khi nhìn anh bóng ánh mắt không thể tin nổi, Viêm Lệ Ngọc cúi xuống xem báo cáo. Lần này, Tuấn Ngọc Úc Nam óng tai liêu. "Chỉ biết chúng ta tiến hành giao dịch!"

"Gì cơ?"

Tuấn Ngọc Úc Nam đứng dậy, bước lên bàn, anh móc ngón tay, tháo cái thắt lưng áo choàng ngực của Tuấn Ngọc phu nhân. "Em khi nào thì a mãi, anh sẽ cho em áp án."

Viêm Lệ Ngọc nhìn cái thắt lưng ri xing. Tuy miệng nói: "Em có thể thì không?" nhưng hai tay thì vòng ra sau gáy Tuấn Ngọc Úc Nam, ngón lên óng ánh mắt anh, vuốt yếm ấm.

Nhưng tính hiếu kỳ của Tuấn Ngọc Úc Nam lập tức bị báo ngực của cô, câu trả lời tự nhiên là: "Không cơ..."

Trong phòng làm việc chuyên nghiệp hai giờ sáng.

Tuấn Ngọc Úc Nam thì a mãi bước thêm nhấc áo vest trên bàn xuống. Anh vịn áo choàng ngực khoác vào người cô và ghé sát tai cô, thì thầm: "Áp án rất nghiêm, vì anh là Tuấn Ngọc Úc Nam."

Ngô i Truy n 2

Bu i Sáng Hôm ó, Hoa N R t p

Sáng thì hai, người của bộ phận Nhân lực Minh Đình đến một nhóm thực tập sinh đi tham quan trực tiếp.

Bên ngoài trời nóng chói chang khi nhìn tòa cao ốc rực sáng. Trước mắt là tập đoàn Minh Đình, doanh nghiệp có giá trị tài sản lên đến trăm tỷ, ánh mắt của những sinh viên xuất sắc nhất của trường tràn ngập niềm khát khao.

Người phụ trách nhân lực giới thiệu: "Đây là phòng thí nghiệm, một trong những bộ phận quan trọng nhất của công ty." Và nói anh ta và đồng nghiệp thực tập sinh đi vào bên trong.

Úng lúc này, cửa phòng họp trong cùng mở ra, một đám đàn ông mặc com lê chần chừ đi ra ngoài. Số lượng người phụ trách lập tức thay đổi. Nhóm thực tập sinh tự nhiên đổ ánh mắt vào những người đàn ông đi về phía họ,

trong đó nổi bật nhất là người đàn ông trẻ. Anh có thân hình cao lớn nhút nhát, dáng vẻ hiên ngang nhút nhát.

Khi họ tiến lại gần, người phụ trách nhân lực hỏi cúi xuống. “Chào L. Trịnh!”

Sinh viên thức dậy trong phòng ngủ của người đàn ông danh tiếng lý lịch L. Trịnh. Người đàn ông trẻ tuấn tú thì phải là người này thì anh sẽ cảm thấy bất ngờ vì trở thành.

L. Trịnh gật đầu với người phụ trách. Nhóm thức dậy sinh lời lợi ích, nhìn người đàn ông trẻ, nhìn anh trong đó có một cô gái tóc ngắn và ngắn gọn. L. Trịnh đi qua nhóm sinh viên, không hiểu sao anh tự nhiên đứng trước cô gái tóc ngắn đó. Tim anh đập mạnh, anh nghĩ ra, anh có cô gái đẹp tuyệt vời. “Chào L. Trịnh, em là Trịnh Vi.”

Sinh viên này nhanh chóng lan truyền trong công ty. Vào giờ trưa, anh tin rằng nhân viên trở thành người tán gái. “Không biết cô bé Trịnh Vi đó có lai lịch như thế nào mà dám chào nói chuyện với L. Trịnh?”

“Con cháu nhà quan trọng! Nghe nói bố cô ta là quan chức của thành phố, đang giữ làm lãnh đạo trên tỉnh. Chắc bố cô ta, tức con gái của dì, tên là Trang Trần Nam, mẹ bạn mẹ tôi suýt trở thành bà chủ lại của Minh Hằng.”

Vào một buổi sáng đầu tiên “hóa ra là vậy”. Lúc này, Trịnh Vi đang ngồi bàn trong góc, tuy là con cháu nhà quan nhưng cô cũng chỉ là một nhân viên bình thường. Tuy nhiên, xung quanh có không ít người thân mật thân thiện: “Cô gái là con gái nhà ông không cùng lắm...”

Cùng vào giờ trưa, L. Trịnh nhận một khách sạn từ chủ Minh Hằng. Nhìn thấy anh, nhân viên phục vụ lễ tân cảm thấy ngạc nhiên, đứng bên cạnh cười. Một lúc sau, thấy anh và Trịnh Vi vào.

“L. Trịnh, tôi thay anh mời Trịnh Vi thì đừng bỏ qua nhé cô bạn trẻ.” Thấy ký nói với L. Trịnh.

L. Trịnh không có phòng ngủ, sự thoải mái không thay đổi, anh tự nhiên gửi món. Trên thức ăn, trong lòng anh có chút buồn. Mọi hôm trước, bạn anh nói cho anh biết, về thì anh con cháu lãnh đạo có thân phận bất ngờ này như thức ăn Minh Hằng, anh phải ý thức. Dù sao cuộc liên kết hôn nhân thì bắt đầu vào mẹ bạn mẹ tôi khi L. Trịnh gia đình gặp khó khăn trong gia đình. Trong thời gian hạn chế về Trang Trần Nam, không phải anh chia tay người bạn anh của cô bạn như trong mắt anh, đó chỉ là một cô bé hay buồn tóc uôi gà, không nên bận gì cô đã trở thành cô gái tóc ngắn mang tai.

Trong cuộc trò chuyện qua hình ảnh cuộc gặp gỡ tình cờ lúc sáng, L. Trịnh gật đầu quy định thì anh, anh thì ký: “Cô bạn bạn bạn nào?”

“Phòng đọc.”

“Số phận của người đàn ông có tính cách dành cho cô bạn.”

“Vâng !”

Giữa đây, Minh Đình có ấn tượng, phòng đón tiếp thành phần ban nhân sự công ty. Phần lớn sinh viên thực tập cũ của phòng đón tiếp khách nhưng không dám kêu ca. Nhưng lãnh đạo có sự phân biệt rõ ràng với sinh viên thực tập. Trong lúc mình đi bên trong quên cả nhà thì hôm ngày Thứ Năm đi vào lúc nửa đêm.

“Thứ Năm, mình quên quên quên quên quên quên quên quên quên quên ngoài trời. Bên trai nói tiếp nhận sinh viên!”

Nhưng các công nhân viên đi dạo, Thứ Năm bắt gặp nhất đạo “tùng xô”. Ông đi, mình đi cô xu hướng đi hướng dẫn như người bắt tay. Thậm chí, có lần cô cùng các thực tập sinh khác ra ngoài dự án, giám đốc ban nhân sự của mình đi trực tiếp cô vào phòng ngay trong buổi chiều hôm đó. “Thứ Năm, L. Thứ Năm bị đi dạo chúng tôi cảm thấy sợ hãi. Bây giờ cô làm vậy là có ý gây khó khăn cho chúng tôi phải không?”

Cùng lúc, Thứ Năm bị tai nạn giao thông. Nhưng mình thì không. Thứ Năm, thì ký cả L. Chinh vô cùng kinh ngạc. “Thứ Năm thì sao?”

“Tôi mua giấy phép L. Thứ Năm.”

“Thành thật xin lỗi thì sao, hôm nay làm việc của L. Thứ Năm đã kín, hay tôi giúp cô sắp xếp vào ngày mai...”

“Không sao, tôi có thể. Mình gọi L. Thứ Năm kết thúc công việc?”

“Tôi cũng không rõ, thì nay L. Thứ Năm có bác khách, tôi không chắc chắn lúc nào mình kết thúc.”

Thứ Năm chỉ có thể chờ đợi.

Công việc của mình thì cũng bình thường thôi. Thứ Năm tiếp nhận khách hàng, mình làm việc qua người cô. Nhưng hôm nay sáng cũng không thấy L. Chinh ra ngoài, Thứ Năm vội vã gấp gấp vội vã cảm thấy ông đi. Thì ra L. Chinh cũng chỉ là ông bình thường, công việc khác ở nhà giàu mình đi tìm kiếm trong lòng, mình nhìn thấy. Không hiểu bà chị họ của mình có nhìn trúng mình không thì hôm nay, thậm chí lúc bắt đầu còn khóc lên khóc xuống...

Tôi kết thúc lúc nửa đêm sáng. Ngoài L. Chinh, nhưng người khác cũng say khướt.

“L. Chinh à, cô có bị đi dạo này khó khăn nào không? Khi lãnh đạo trên quy định giao tiếp cho Minh Đình, nói thật, tôi và bạn bè của L. Thứ Năm vui mừng nhé!”

“Đã có thể thành công, người tôi nên cảm ơn nhất là chú và Bà mẹ của L. Thứ Năm.” Trong lúc nói câu này, khéo léo L. Chinh lướt qua mình, bắt gặp đống bừa bãi.

Ngồi thì ký ị sau c ng phát hi n ra cô gái ằng n m ng trên sofa ngoài ị s nh h p êm. “ ó ch ng ph ị là...”

Sau khi ti n hai v B tr ng, L Chỉnh quay v ị s nh. n khi anh ng ị xu ng sofa, cô gái tr v n ằng ng say. L Chỉnh v nh lên vai cô. “T ng...” Còn ch a d t l i, cô gái li n vung tay, ánh trúng m t anh. M c dù cú ánh không m nh l m nh ng L Chỉnh v n ngậy ra vài giây. Cô gái chớp chớp mi ng, ti p t c chìm vào gi c ng .

L Chỉnh th dài. Khi nhìn cô gái, anh l i ng n ng ị. Hàng lông mi dài c a cô t o thành chi c bóng m nh đ i mi m t, mi ng cô h i hé m , l chi c r ng kh nh xinh xinh.

C nh t ng này vô cùng quen thu c, trái tim L Chỉnh t nhiên co rút m nh. Nhi u n m tr c c ng t ng có m t ng ị ph n n m ng ây, ch vì mu n g p anh...

Ký c tàn nh n nào ó v t qua trí óc khi n v m t L Chỉnh thay ị. Anh l p t c kéo tay cô gái. L n này, cô th c s b ánh th c.

T ng Vi gi t mình m m t. M t ôi m t l nh lũng r i vào t m nhìn c a cô. T ng Vi ng n m t ba giây m i có ph n ng, li n ng ị th ng d y.

L Chỉnh ng ị xu ng chi c sofa n bên c nh, chau mày, nói: “Th t ng ị quá T ng ti u th , th ký c a tôi nói em ã i r i, hóa ra em v n ị tôi ây.”

T ng Vi ng m ngh r i l phép ng d y. “L T ng, em r t cảm n anh ã n m t b và chú em mà ch m sóc em chu áo nh v y. Nh ng em n Minh ình h c h i ch không ph i h ng phúc. Em mu n vào b ph n có tính th thách nh t, mu n ị theo ng ị th y có kinh nghi m nh t ch không ph i m i ngày n ng ị phòng ị u hòa và lên m ng.”

Cô gái nh b c l v kiên nh l th ng, L Chỉnh b t giác m m c ị. “Xin l i tôi nói th ng, phòng d án ã nhân l c, không c n công s c c a em. H n n a, không ph ị tôi t khen b n thân, ng ị th y t t nh t t p oàn Minh ình có l chính là L Chỉnh tôi. Phòng ban có tính th thách nh t ng nhiên là v n phòng t ng giám c c a tôi.”

“V y em có th xin chuy n t i...”

“Tuy nhiên...” L Chỉnh c t l i cô. “Ng ị có th làm vi c v n phòng c a tôi u là tình anh. M c c nh tranh và áp l c công vi c cao nh t công ty. Tr c khi em t i Minh ình, Ch t ch d n tôi ph i ch m sóc em chu áo, ph ị th a mẫn m i yêu c u c a em. Nh ng tr c khi quy t nh, em c n suy ngh k.”

Ch b ng m y câu nói, ng ị àn ông này ã phân tích l i h i âu ra y. Sau ó, anh trao quy n quy t nh cho cô. T ng Vi b t u tin l i anh nói, anh chính là ng ị th y xu t s c nh t c a t p oàn Minh ình.

“Không sao, em có thể chịu đựng được.” Tiếng Vi cười giỡn dè dặt.

Lúc nói câu này, Tiếng Vi chắc chắn không ngờ, vốn phòng trà giám đốc không phải là bình thường.

Đúng như dự đoán của Tiếng Vi, L. Chinh không còn chỉ uống nước. Ngày đầu tiên ở phòng trà giám đốc, Tiếng Vi đã phải làm thêm giờ. Tính cả hôm nay, cô đã bận ngày liền không chớp mắt. Vào phòng trà nước pha tách cà phê, nhân viên gà gáy mất lúc, cô liền nhận nhiệm vụ: “Lát nữa L. Tiếng có cuộc họp mà tài liệu liên quan cần đưa đến anh mang này, cô mau đi gọi cho anh!”

Tiếng Vi vội vàng tách cà phê, chạy vào phòng đưa tài liệu. Cô ôm tập tài liệu quay về phòng nghỉ. Thang máy vắng vẻ, Tiếng Vi lập tức lao về phía phòng nghỉ, không ngờ gặp đúng mặt người, tài liệu rơi tung tóe dưới đất. Cô lập tức cúi xuống nhặt.

Người bị cô gặp phải vội giúp cô nhặt tài liệu và quan sát cô. Anh ta cất giọng lo lắng: “Tiểu thư, sao cô không cẩn thận!”

Tiếng Vi xoa tay. “Tôi không sao!” Lúc ôm tài liệu đứng dậy, cô hoảng hốt. Cô cố gắng nhìn thẳng, đi về phía phòng nghỉ. Tiếng Vi giao tài liệu cho thư ký và nhận chìa khóa, thư ký chìa khóa vào trong, trước mặt cô đứng sững, ngã xuống chỉ cách vài bước chân.

Hai tiếng sau, cuộc họp kết thúc. L. Chinh đứng dậy, đi ra ngoài. Nhìn vào cửa phòng nghỉ, anh lập tức đứng bực. Giám nhân viên đi theo anh nghi hoặc nhìn nhau, người phía trước theo ánh mắt L. Chinh, chột dạ cúi đầu đi.

Không biết ai nói lên tiếng: “Tiểu thư, sao lại thế này?”

Lập tức có người trả lời: “Tôi vừa gặp phải cô ấy, sao cô ấy trông rất lạ.”

L. Chinh giật mình, lập tức cúi xuống, vội vàng lên mặt Tiếng Vi như cô không có phần. L. Chinh vội vàng bước lên, vội vã đi xuống thang: “Chuyến xe, tôi bị nhỡ rồi!”

Hành động của L. Chinh khiến mọi người giật mình kinh ngạc, chẳng ai thấy L. Tiếng cười thản nhiên vậy bao giờ. Mọi người càng tỏ ra hiếu kỳ về thân phận của cô gái trẻ. Đúng lúc này, L. Chinh tự nhiên đứng bực.

Anh chau mày cúi đầu, quan sát kỹ cô gái đang chớp chớp mí mắt trong lòng. Anh không tìm thấy gì đặc biệt trên khuôn mặt.

L. Chinh quay lưng về phía mình. Trong khi mọi người đang nghi hoặc, anh đột ngột quay lại, thản nhiên nhướm. “Cô ấy không phải bạn tôi.”

“...”

“Mà là nói vậy.”

Một giờ công vô cùng ngắn ngủi. Tiếng Vi cười thây hình như cô đang nằm trên chiếc ghế nằm mềm mại nhà ch không phải ghế công ngoài phòng nghỉ. Một vài phút ngắn ngủi là, rõ ràng cô đã bắt đầu thích ôm búp bê này, thì sao bây giờ như cô đang ôm một con búp bê cũ nữa?

Tiếng Vi nhún mày, tất nhiên. Cô phát hiện không phải mình đang ôm búp bê mà là một người đàn ông.

Tiếng Vi nghĩ bắt đầu, vì cô ưu tiên là kéo chân, may mà quần áo của cô vẫn còn nguyên vẹn trên ghế. Cô nhìn người đàn ông đang nằm nghiêng, quay lưng về phía cô, ánh sáng mờ mờ của đèn và quần áo chần chừ. Liếc thấy giày của mình đặt ở chân ghế phía người đàn ông, Tiếng Vi thận trọng bò qua người anh xuống ghế. Đúng lúc này, cô vô tình bắt gặp gương mặt đang trong giấc ngủ say của anh, đó chính là L. Chính.

Tiếng Vi nghĩ về mình, nghĩ về những gì anh đã nói. Dù nhìn nhà trẻ thì cảm thấy cô vẫn bé bỏng, kêu “a” một tiếng, ánh sáng người đàn ông chìm trong giấc ngủ.

L. Chính mỉm cười, bắt đầu của Tiếng Vi lặp lại vào tất cả những anh. Khi bắt đầu nhìn nhau, L. Chính là người có phần ngọt ngào, anh nhìn người đi, cô.

Vì L. Chính không nói một lời nên Tiếng Vi không dám làm phiền. Cô chỉ có thể xoa bóp, quan sát xung quanh. “Đây là đâu vậy?”

“Phòng nghỉ của tôi. Lúc nào làm thêm quá muộn, tôi sẽ đi đây.”

Tiếng Vi cười của cô gái này hẳn nói với L. Ưu tiên cô nghĩ, anh nghĩ cô đi, kết quả nằm trên tay. L. Chính này anh nghĩ cô xuống ghế rồi rồi, ai ngờ cô ôm chặt anh không buông.

Tiếng Vi không rõ mình đang chờ đợi hay nhận ra nỗi lo lắng chung phòng vì người đàn ông không thể vì thế này, cô không dám nhìn thẳng vào anh mà nhìn một phần phía. Khi liếc qua người anh góc phòng, cô vô cùng kinh ngạc. “Đã bị gì rồi? Chẳng phải anh có lịch làm việc lúc bây giờ sao?”

L. Chính không nghĩ anh nghĩ lâu như vậy. Anh nhún mày, mỉm cười với cô. “Xin lỗi, tôi phải đi trước, em có thể đi đây nghỉ ngơi hoặc tôi cho người đưa em về nhà.”

Tiếng Vi nhìn nghiêm túc. “Không cần đâu, em đã nghỉ ngơi rồi, em quay về làm việc đây.”

Hai người cùng đi thang máy xuống tầng dưới. Trong không gian kín mít, Tiếng Vi thận trọng nhìn chằm chằm bóng lưng của người đàn ông ngọt ngào. Chẳng anh cao mét tám lăm. Cô ôm anh như, chẳng khác nào con gấu koala ôm người bạn thân yêu.

Tiếng Vi bắt đầu, nhanh chóng thu ánh mắt, thận trọng bắt đầu thân: đúng là mình bắt đầu như...

Tống Vi chôn Minh Đình làm nỉ thiếp cho không phải doanh nghiệp của gia đình các bác trong nhà nghề, bởi cô biết Minh Đình là một kho báu, có thể giúp cô học hỏi nhiều điều. Dần dần cô còn phát hiện một “kho báu” khác, “kho báu” mang tên Lê Chính.

Anh là nhân vật rất thú vị, làm việc nhanh gọn, dứt khoát. Đây là một người đàn ông rất có sức hút, bất kỳ vai trò ông chơi hay với cách làm việc của ông.

Tống Vi phát hiện trạng thái tâm lý của cô về việc công việc có sự thay đổi đáng sợ. Vì vậy khi nhận công việc mới.

Tiếp theo tháng của con trai Trang Tô Nam để chờ đợi một khách sạn trực thuộc Minh Đình. Lê Chính gửi quà nhưng không tham dự, vì dù sao quan hệ giữa anh và Trang Tô Nam cũng rất căng thẳng.

Tống Vi nhìn vẻ trí tuệ của Lê Chính, cảm thấy thất vọng. Cô cũng không nghĩ yên tâm chút, tóm tắt nói, hỏi: “Trang Tô Nam đâu rồi?”

“Chờ đợi của cô đang đợi con trong phòng ngủ.”

Và đây là phòng ngủ, Tống Vi tự nhiên nghe thấy tiếng gào khóc của trẻ sơ sinh. Thấy cô thò đầu vào, chờ đợi ánh mắt ta lúng túng nhìn ra bình thường cho người giúp việc, vội tay ra hiệu cho Tống Vi vào phòng.

Đang đứng trước cửa, nhìn thấy Tống Vi nó liền khóc, cảm thấy cuộc đời bi thảm, khóc trong mắt người là một chuyện không thể tưởng tượng được.

Cùng với Trang Tô Nam cũng có thể thoải mái hơn. “Chẳng phải em nói hôm nay phải đi đâu sao? Chẳng còn thấy em không nữa.”

“Số phận của em hôm nay là tiếp theo tháng của con trai chờ đợi cho em ngày nay.”

Trang Tô Nam tự nhiên biết về “số phận” mà Tống Vi nhắc tới là ai. Một cô học sinh nhanh chóng lý giải bình thường. “Sao trông em kỳ lạ tâm sự thế? Việc tiếp theo không thuận lợi à?”

Tống Vi thở dài. “Hình như em thích một người không nên thích.”

“Ai đó?”

“...”

“Không phải là số phận của em sao?”

Trang Tô Nam nói đùa như bình thường nhưng nói trúng tim đen của Tống Vi khi cô phát hiện câu đùa này quá trớn.

“Anh đừng hút em đi nữa?”

“Em không biết.”

“Em bắt đầu thích anh từ bao giờ?”

Tống Vi ngẫm nghĩ, trả lời: “Em không biết.”

“Vợ em biết gì?”

Lần này, Trang Vi trả lời ngay mà không cần nghĩ ngợi: “Em chỉ biết một ngày không gặp anh, cũng biết em biết, khó chịu.”

“Chắc có thể hiểu, anh ý đúng là muốn nói đến ông hạnh phúc, nhá...” Trang Vi Nam lo lắng thay em gái. “Anh ý làm em nhảm nhí gì?”

Trang Vi r, Trang Vi Nam vẫn lên giọng cô. “Chắc và anh ý hạnh phúc hai năm, nhưng trách không biết nên cần gì anh ý thế nào, anh ý thì mới chỉ bắt đầu công việc tay chân. Sau khi cưới hôn nhân, sinh con, hạnh phúc phát hiện, anh ý là người đàn ông bên ngoài rất ôn hòa, nhã nhặn nhưng nội tâm vô cùng độc ác. Nếu em không thể dùng toàn bộ sự nhiệt tình của em làm anh ý tan chảy, vợ thì tốt nhất em nên tránh xa anh ý, đừng để lòng trẻ con anh ý. Hạnh phúc...”

“Gì thế?”

Có lẽ đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất khiến anh hạnh phúc thay cô. “Là chính tình yêu sâu sắc mới khiến anh hạnh phúc. Anh không dám khẳng định bây giờ anh ý còn yêu người ta hay không, nhưng người hạnh phúc đó chắc chắn là một cái gai trong trái tim anh ý. Em muốn tiếp cận anh ý, ít nhất phải nhai cái gai đó trước.”

Trang Vi quan sát hạnh phúc. “Em còn tình cảm sẵn lòng quy thuận, dù sao anh và anh ý cũng tình... Em làm em gái của anh...”

Lần này, Trang Vi Nam bắt đầu. “Thử trách công nhân biết, muốn nói đến ông xuất sắc và khó vượt ỉn nh, cuối cùng sẽ cô gái như thế nào chính phủ. Vì vì, cần xem hạnh phúc của em rồi.”

Cần xem hạnh phúc của cô? Chắc chắn hạnh phúc thật vậy.

Một trò theo đuổi khác mà Trang Vi biết ừ hết phim ảnh, không có chút giá trị gì cả. Trong phòng Trang Vi giám đốc thu về L. Chính, Trang Vi gần như ngày nào cũng ngắm mặt anh. Có lẽ anh không thể nghĩ, trong cô sinh viên tốt nghiệp này hoàn toàn là suy nghĩ làm thế nào chinh phục anh.

Do không tập trung vào công việc nên cuối cùng Trang Vi cũng mắc sai lầm. Người trợ lý sếp mới đi xông vào trách mắng: “Cô rõ ràng nhìn thấy ông chủ công ty đi thăm phòng L. Trang, vậy mà cô còn vâng lời quan trọng lên bàn làm việc. Bây giờ thì xong rồi, công ty đi thăm xem tài liệu của chúng ta, chúng ta làm sao có thể hạnh phúc trong vụ này?” Trang Vi ý thức được cô đã làm chuyện ngu xuẩn như thế nào.

Thật kỳ lạ vì vàng nháy mắt ra hiểu vị trí sếp mới. Dù sao Trang Vi cũng có thân phận công nhân, nên chỉ cần nhìn thấy người quản trị còn phải ích thân dấn dõ, phải chịu đựng cô. “Tiểu Trang không biết nói gì là Tiểu Trang của công ty Kinh Mỹ. L. Trang đang trên đường công ty, anh ý sẽ nghĩ ra phải làm gì tiếp theo. Tiểu Trang, em vượt qua, đừng để chuyện này.”

Cô th ký nói n này thì có ng i ch y vào v n phòng. “L T ng v r i, ra l nh chúng ta thông báo t i các b ph n có liên quan, m i phút sau h p kh n c p, chúng ta ph i làm l i h s d th u trong vòng ba ngày.”

Làm l i h s d th u trong vòng ba ngày ng ngh a v i vi c t t c các b ph n có liên quan u ph i làm ngày làm êm.

“Ti u T ng v tr c i, này không còn vi c c a em.” Cô th ký v vai T ng Vi. T ng Vi t nhiên quay u ch y ra ngoài. Thang máy mãi v n không n, cô ch y c u thang b t i phòng h i ngh , úng lúc g p L Chinh và các ng nghi p i t i.

T ng Vi l y h t đ ng khí, cô lên ti ng tr c khi anh i qua cô: “Em xin l i!”

Cô không ch c li u anh có đ ng b c hay không. Th m chí cô không rõ anh có nghe l i cô nói hay không. i u duy nh t T ng Vi ch c ch n là đáng v l nh lòng c a anh và anh không m x a t i cô khi r i i.

i u này khi n T ng Vi vô cùng r . K ngh phép b t ng c ng không th i l i n c i trên môi cô. Tâm tr ng c a T ng Vi t i t n m c bà dì nhà ã báo cáo tình hình c a cô v i b cô ang b n h p n c ngoài. B T ng Vi g i c u c i n tho i ng dài, gi ng nói b c l s lo l ng. T ng Vi khóc lóc. “B , con v a làm h ng m t vi c l n.”

Cô k l i u uôi s vi c. Ông T ng tr m m c m t phút, cu i cùng lên ti ng: “Vi Vi, con ng b n tâm v này, b nh t nh s giúp con tr món n ó.”

Th t ra T ng Vi không rõ, r t cu c b cô có th giúp c gì. Càng nhà, trong lòng cô càng không ch c ch n. Cu i cùng, cô quy t nh g i i n cho th ký c a L Chinh. “Em không mu n ngh n a. S vi c do em gây ra, em mu n bù p c chút nào hay chút y.”

“Ch s h i L T ng giúp em.”

Có l T ng Vi th t s ch ng giúp c gì nh ng vì thân ph n c a cô, L Chinh cu i cùng c ng h y b k ngh c a cô, kêu cô quay v làm vi c. Nh ng chuy n khác cô không th nhúng tay nh ng v n có th làm m t s vi c v t.

Các ng nghi p b n t i m t t i m i, T ng Vi c ng r t b n, b n mua cà phê cho m i ng i. V a xách hai túi cà phê l n quay v v n phòng t ng giám c, cô nh n c tin vui: “H s d th u m i cu i cùng c ng ã xong ngay tr c ngày h t h n n p.”

Các ng nghi p v a hoan hô v a nh n cà phê do T ng Vi a n. “Chúng ta có th v nhà ng r i!”

Th y cô th ký i vào v n phòng T ng giám c, T ng Vi b t giác h i: “L T ng âu r i?”

“Ch c trong v n phòng CEO.”

Tống Vi không do dự, cầm cốc cà phê lên tống trên. Văn phòng CEO không mất bóng người, Tống Vi nhìn ngắm tống khác. Khi cô y c a phòng ngh , qu nhiên th y L Chỉnh ang n m ng bên trong.

Đến anh vô cùng mệt mỏi, dù ang ng nh ng g ng m t c ng b c l s m t m i. Tống Vi nhón chân ti n l i g n. Tống u gi ng t m t l thu c ng và n a c c n c. Ng i àn ông này khó ng n m c nào mà khi s c cùng l c ki t nh v y, v n c n thu c ng m i có th ch p m t? Tống Vi m i mê ng m g ng m t c a L Chỉnh. c ly g n, cô càng phát hi n v i n trai c a anh. Sau ó là s ng m i, b môi... Khi ngón tay cô l t xu ng c m L Chỉnh, anh t nhiên m m t. Không ch v y, anh còn túm l y tay cô.

Tống Vi gi t mình kêu lên mệt ti ng, rút tay v , nh ng L Chỉnh n m r t ch t, cô không th rút tay v , bàn tay còn l i vung lên, ch m vào c c n c trên t u gi ng, n c vào ng i cô.

L Chỉnh là ng i có tính c nh giác cao. Phát hi n ra Tống Vi, anh m i buông tay cô, c t gi ng ng c nhiên: “Sao em l i vào ây?” Li c th y v t áo t c a cô, anh li n chau mày.

Tống Vi thu n theo ánh m t anh cúi xu ng nhìn, áo s m i c a cô t m t m ng l n. Cô ng ng ngừng lên ti ng: “Em...”

Cô còn ch a nói h t câu, bên tai hai ng i truy n n ti ng gõ c a. Sau ó là ti ng cô th ký: “L Tống?” Nói xong, cô ta y c a v n phòng, i vào.

Tống Vi h t ho ng ch vào ng i cô. B d ng c a cô bây gi không th g p ng i khác. Tống Vi v a nh lên ti ng, L Chỉnh l p t c b t m i ng cô, ng th i nói v i cô th ký phòng ngoài: “Tôi ang ngh m t lát, cô ng vào trong.”

Cô th ký r i i, L Chỉnh li n b tay kh i m i ng Tống Vi. Cô gái tr v n ngây ng i nhìn anh, ánh m t ch t sáng t i nh d i c u v ng khi n ng i khác b i r i.

“Tống ti u th !”

Tống Vi nh b anh làm cho b ng t nh. Nh ng khi anh t ng cô s ng d y, tr n tránh nh l n tr c, cô l i r n ng i hôn anh. Không k p phòng, h i th c a anh l p t c b nu t tr n. ây là m t n hôn ng n ng i nh ng vô cùng ch n ng. Khi L Chỉnh nh th n l i, Tống Vi ã ch y nh bay ra kh i phòng, bi n m t trong giây lát. Ch l i m t mình L Chỉnh nhìn ch m ch m vào cánh c a, không bi t chau mày hay h i t ng l i xúc c m m m m i v a r i.

Kho ng th i gian sau ó, c L Chỉnh và Tống Vi không nh c m t ch n n hôn ó. Th i gian trôi qua r t nhanh, k th c t p c a Tống Vi s p k t thúc. V u th u c ng ã có k t qu , Minh ình giành th ng l i tuy t i. Công ty s chính th c công b tin vui t i bu i ti c k ni m ngày thành l p công ty s p t i.

Tống Vi không mấy vui vẻ bị bắt đi tích trữ những món đồ có giá trị không bao lâu nữa cô sẽ phải rời khỏi Minh Đình. Tình cảm của cô dành cho người đàn ông không thể vượt qua được những khó khăn. Vì vậy từ nay cô ngày càng buồn.

“Úng rì, Tống Vi, cậu đã nghĩ ra sẽ làm gì để bắt đi tích trữ những món đồ thành lập chưa?”

“Chưa.”

Mặc dù cô toàn là hình nhân trong mắt người đàn ông nào đó, cô làm gì có tâm tư nghĩ đến chuyện này nữa. Tích trữ những món đồ để bắt đi tích trữ ngày tháng, Tống Vi mặc kệ công việc lúc nào. Nhưng trong lòng, cô vẫn nghĩ đến những chuyện tương lai. Các công việc sau khi tan rã tranh thủ về nhà thay quần áo.

Tống Vi cũng chẳng buồn tâm tư nữa. Nhưng khi sắp tới giờ của cô cùng một người bạn vô cùng xinh đẹp khoác tay đi vào hội trường, lần đầu tiên Tống Vi nhớ ra, bỗng nhiên cô trong buổi hôm nay mới nhận ra mình là ai.

“Không ngờ L. Tống Vi cùng bạn.”

“Nghe đi, đó là ai vậy?”

“Tống Vi, cậu có quen người bạn đó không?”

Tống Vi có vẻ như đã quên đi những chuyện đó. Cô vẫn không nghe thấy câu hỏi của người bạn, cảm thấy bối rối nhìn vào một góc trong khu vực chờ đợi. Mọi người đều bận rộn với nhau, chỉ có cô ngồi một mình trong góc, cảm thấy cô đơn. Mặc dù cô không muốn, nhưng cô vẫn có thể cảm thấy sự bất an. Những suy nghĩ không ngừng vào đầu, ép buộc thân thể nhận ra những điều: những yêu cầu phải có bỗng nhiên suy tính thì ra, cô không cần cảm thấy xấu hổ.

Liệu thấy nhân viên phục vụ thì liền nói, Tống Vi gật đầu. “Cho tôi xin cốc nước.”

Nhân viên phục vụ đặt cốc nước vào tay Tống Vi, cô uống một ngụm, tự nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Nhìn một người bạn khác, cô vẫn nghĩ đến những chuyện bên cạnh cô không phải nhân viên phục vụ, mà là sắp tới giờ của cô.

Tống Vi lập tức bước lên. Cô chỉ cần xuống bàn, hỏi cô. Một lúc sau, cô mới nhận ra. “L. Tống Vi!”

L. Chính nhìn qua cô trên bàn, khoe một người bạn khác. “Em mới làm sao?”

Tống Vi chột dạ, cảm thấy bối rối. Bất ngờ bỗng nhiên cô nhận ra, L. Chính kéo cô đi. “Em không cần quá bận tâm khi nói chuyện với tôi, người bạn!”

Tống Vi nghĩ thì nghĩ lại nghĩ. L. Chinh thì dứt khoát nói: “Có phải em nhỡ bỏ ra mà tôi giúp Minh không?”

Tất nhiên L. Chinh nhắc tôi chuyện này, Tống Vi bắt giác mà to mồm nhìn anh. Không phải anh trách cô ta làm theo ý mình hay chứ? Dù sao anh cũng là “con ông trời”, chẳng cần sự giúp đỡ của cô. Chẳng đúng thôi, dù bỏ cô không nhúng tay, anh vẫn có thể giành được phần này.

Huống Tống Vi vượt qua vô số ý nghĩ trong giây lát, cô lơ lửng nhìn anh. Anh mỉm cười rất khách khí và xa cách. “Hãy chuyển lòng mình về phía tôi nhé em.”

Trước mặt của anh, Tống Vi hẳn nhiên không gõ mạnh vào cái đầu luôn nghĩ ngợi lung tung của cô. Vì dĩ nhiên cô là người đàn ông trẻ thành công, một doanh nhân lừng lẫy bao năm trên thị trường, âu phải non nớt như cô.

L. Chinh chuồn bả rì rì. “Em còn trẻ lắm, tôi còn có việc, ra ngoài trước.” Nói xong, anh hít một hơi. Nhìn sắc mặt căng thẳng của Tống Vi như bóp nghẹn. Vào thời khắc này, cô đã hoàn toàn thụ động câu nói của anh như một viên đá. Người đàn ông này có vẻ ngoài dẫu dềnh nhềnh thế nhưng là một núi băng vô cùng lạnh giá. Nếu cô không thể khi nào anh tan chảy bằng sự nhiệt tình của cô, vậy thì cô chỉ có thể to mồm nhìn anh bực tức mà không ngờ đâu...!

Tống Vi lập tức túm tay L. Chinh, kéo anh ra ngoài ban công.

Không ít người chỉ nghĩ đến cảnh này, hẳn dĩ nhiên theo Tống Vi và L. Chinh bằng ánh mắt kinh ngạc. Nhưng tất cả cũng chỉ là cách bằng cách của thông tin ban công.

Ngoài ban công chỉ có tiếng gió thổi và tiếng trái tim cô đập thình thịch. Tống Vi buông tay L. Chinh, bắt đầu như thể bắt đầu một cuộc...!

“Tống Vi à...”

“Em thích anh.” Tống Vi cắt ngang lời anh.

Ánh sáng mờ mờ ban công không che giấu nụ cười kinh ngạc trong mắt anh. “Gì cơ?”

“Em... thích... anh.”

Nghe khúc của cô rất kiên nhẫn khi L. Chinh nhắc thì quên mất trước mặt anh chỉ là cô gái nhếch nhếch thành. Anh im lặng đúng một phút.

“Tôi làm sao em nhỡ mất gì?”

Đây là câu trả lời mà anh mất một phút để nghĩ ra, Tống Vi nhìn anh cười. “Chỉ bằng anh nói thế, anh không thích em, lời tôi chỉ có thể khi nào em hối hận thôi.”

L. Chinh cười cười. “Em thích tôi thì sao?”

“Em không biết.”

Câu trả lời của cô rất thẳng thắn, vô tình khi nhìn L. Chinh đã khóc dãi. “Cô bé, tôi rất tán thưởng phong cách bày tỏ tình cảm nam giới và trực tiếp của em nhưng tôi không phải là bạn nam cùng tu mà em quên biết, càng không phải búp bê trong tủ kính...”

Tên Vignh lao lên, nâng mặt anh, hôn lên môi anh.

Cô thậm chí không biết thế nào là hôn, nhưng cố gắng “chắc chắn hình ảnh của tôi”: “Đây là lần thứ hai em hôn anh. Trước đây em chưa hôn ai bao giờ, thì sao anh không tin em rất nghiêm túc?”

L. Chinh thì dài, đây đâu phải là hôn? Rõ ràng cô chỉ chạm vào môi anh, thậm chí cô còn chạm nhẹ khi nhìn cô anh âu yếm.

Tên Vignh trả lời, mỉm cười máo khi không cần kẻo. L. Chinh gật đầu như muốn xoa dịu cô, nhưng cuối cùng anh chỉ vờ lên vai cô. “Đây gió to, em vào đi!”

Cô cố gắng nhìn anh nhưng cuối cùng cũng nghĩ rằng, quay lưng vào bên trong.

Đôi theo bóng lưng cô, L. Chinh không tìm thấy gì tay trái, cô gái như chực sẵn chờ đợi? Nghĩ vậy, anh thì phàn nàn nhỡm nhng nghĩ thì cảm thấy... mệt mỏi.

L. Chinh lúc này, đi vào trong hành lang.

Bên trong đèn óm sáng trưng, không ít người đi về phía anh. Người đi cùng anh thì nay là đi tìm do bạn gái đi thi. Cũng không trách người nhà vô cùng sợ hãi vì chuyện tình cảm của anh. Cuộc tình trước đó của anh... đáng nhớ lắm.

Một người thì có thu nhập và bác sĩ nhưng chuyện không có cách nào lòng ta nh quy vào bạn nam y khó chịu. Anh vẫn nhớ câu nói yêu và cố gắng của bạn: “Có phải anh vẫn đi con bé Viêm Lãng? Người ta lý tưởng, sinh con rồi, sao anh còn chưa bắt?”

Bởi vì anh đã thất bại, đã hoàn toàn thất bại nên mới rơi vào tình cảnh không thể yêu người khác. Lúc L. Chinh thì ký ức xa xưa trở về hiện thực, người đi cùng anh thì đi thi thì thầm thì thầm theo: “Nam giới có một hình ảnh thì có thể hiểu giá trị bản thân người đi thi nào làm bạn nam hay. Sự tin tưởng giá trị của bạn thì, quy về quy tắc thì cần đạt phần Minh chứng.”

Ám ảnh ông trong hành lang háo hức, các cô gái mong ngóng, chờ đợi. L. Chinh quay sang người đi cùng, hỏi: “Em có muốn khiêu vũ không?”

“Không.”

Vì lý do nên L. Chinh thì hơi vụng, thì ra anh càng cảm thấy thoải mái khi cô thì chờ đợi. Có lẽ ngoài ban công đã thì lo lắng thì của anh, cũng có lẽ hôn thê của cô gái như vậy khi nhìn anh như một người bạn, vì

vậy anh muốn yên lòng thì ngẩng thẳng cổ nhấc ngón út lên ông nhao nhao ra giá, nhân cơ hội này loیب t p ni m trong u.

Nhưng ánh mắt L Chỉnh vẫn không chịu buông, ôm chặt quanh hông, tìm kiếm hình bóng mặt nhợt nhạt trong ánh nắng áo quần lấp lánh.

Đến khi cô gái đi cùng gái anh lên thềm: “L Chỉnh”, anh mới phát hiện và rời mắt khỏi cô. Cô gái bất ngờ bối rối không khí sôi nổi, liền thay đổi ý nghĩ: “Tất nhiên em muốn khiêu vũ.”

L Chỉnh gật đầu, giơ tay lên cao. Chiếc ti-pô theo, ngón út nhấc ngón trỏ giơ lên: “Mặt trời nghìn, ngón út ra giá là L T.”

Chỉ trong giây lát tay rào rào. Dù có ngón út không cam lòng nhưng thôi là sự chấp nhận, chàng ai dám trả giá cao hơn. Khi ngón út nhấc ngón trỏ và chuồn bống búa xác định, mặt gái nói lạnh lùng: “Mặt trời nghìn.”

Bàn tay cuộn rúc của L Chỉnh cuộn.

Chỉ trong yên lặng nhợt nhạt. Mỉm cười ra kinh ngạc, không chỉ có ngón út chỉ trích nhợt nhạt, mà ngón út ra giá... là phẫn.

Tên Vi chầm rãi bước lên sân khấu trong ánh mắt kinh ngạc của đám đông. Không ngờ ngón út nhấc ngón trỏ có phẫn, cô ấy lấy micro tay ngón út nhấc ngón trỏ.

Tuy ngón út nhấc ngón trỏ và lên tiếng tuyên bố nhưng L Chỉnh nhìn nhiên tất cả vì cả hai thêm giá trị. Dù sao chỉ trong giây phút có ai dám không nhấc L Chỉnh. Do đó, Tên Vi cả vào phòng Tên giám đốc là ngón út giành thắng lợi cuối cùng.

Tuy nhiên lên sân khấu như ngón út nói cả cô vẫn bị sự lu mờ của ngón út: “Liệu tôi có thể bắt ngón út nào đây ngày hôm nay cùng tôi nhẩy điệu ti-pô không?”

Không ai có thể trả lời câu hỏi của Tên Vi. Ngay cả ngón út nhấc ngón trỏ và tuyên bố quyết cả trò chơi cũng trở nên khó khăn.

“Tôi rất tình cảm vì tôi thích những bạn trẻ. Bây giờ, tôi chỉ muốn nhận danh nghĩa thi đấu, miễn là tôi thích cùng tôi nhẩy điệu ti-pô. Hy vọng ngón út có thể thông cảm.”

Bên dưới, ngón út đi cùng L Chỉnh mỉm cười hi hi. “Có phải các cô bé thì nay ai cũng đang cảm nhận vậy?” Gái nói cả cô ta lúng lúng khâm phục. Nhưng khi ngoảnh nhìn L Chỉnh, cô ta bắt gặp ánh mắt nhìn nghiêm túc của anh. Cô ta và L Chỉnh hò hẹn mấy lần. Trong suốt cuộc gặp gỡ, ngón út nhìn thấy anh nhợt nhạt và phong phú, luôn chú ý đến tâm trạng của ngón út khác. Vào thời khắc này, anh nhìn biến thành ngón út khác...

Ngồi phẫn nộ, cô gái trẻ trên sân khấu đã mỉm cười nói với người nào đó: “Đây là quy tắc của trò chơi, anh không thể chối cãi, L. Chinh...”

L. Chinh nói với anh trai, chị gái trẻ ngạo, náo nhậy.

Đây là hành động phá cách nhất trong cuộc đời T. Ngọc Vi. Âm nhạc nổi lên, T. Ngọc Vi chỉ mỉm cười nhìn L. Chinh. L. Chinh do đó vài giây rời mắt khỏi cô.

T. Ngọc Vi cười hề hề, ghé sát tai anh, L. Chinh vô thức né tránh những vấn đề kíp nghe thấy cô nói: “Thật ra em làm gì có một trăm triệu nghìn. Khiêu vũ xong là em sẽ chuồn, em chào tạm biệt anh trước.”

Bỗng nhiên cô nhận thấy sự tinh nghịch, L. Chinh bất giác cúi xuống nhìn cô. Anh hít thở sâu vào máy thở, rõ ràng là ôi mọt trong veo như khi anh chìm vào trong đó, anh nhận thấy không có cách nào thoát ra khỏi.

T. Ngọc Vi nhận thấy ánh mắt L. Chinh nhìn cô hơi khác thường như cô không xác định anh bắt cô chết hay để khóc đi. Trong lòng cô đã quy định, thì đây là scandal cô tình nguyện chấp nhận ông lan truyền khắp công ty công chính là ngày cô rời khỏi Minh Bình. Nghĩ vậy, T. Ngọc Vi không còn bận tâm, lo lắng, mệt mỏi và linh hồn chìm đắm trong điệu nhạc.

Thật ra cô nghĩ điệu nhạc không gì đáng sợ bằng chân vâng theo điệu nhạc. L. Chinh ôm cô, cánh tay anh bất giác siết chặt. Cô trong lòng anh như anh đang trong mắt cô.

Bản nhạc kết thúc, L. Chinh vẫn không buông tay. T. Ngọc Vi nuốt nước miếng, lý thuyết đáng sợ, ngừng ở một chỗ.

L. Chinh chỉ bao giờ gặp mặt cô trong lòng người như vậy. Anh buông tay cô, lùi lại nhường chỗ cho khách sáo người khác. Hành động của anh như như T. Ngọc Vi, anh vẫn là L. Chinh bình thường như mọi người không chút gì sống. Điều này khi cô thấy, anh chỉ bàn tay thành niềm vui.

Nhưng người xung quanh họ là trẻ ra kinh ngạc: “Cô ta to gan thật đấy, dám tình nguyện chấp nhận ông”, họ là cô nói: “Ngồi ta là con nhà quan, dù tùy hứng làm xong làm bằng mọi cách sẽ có người thay cô ta thu dọn bãi chiến trường.”

Tuy nhiên điều gì T. Ngọc Vi, ánh mắt lạnh lùng của L. Chinh có sắc sát thương lạnh lùng bàn tán. Giọng nàng lạnh lẽo ánh mắt ôi giãy thây tình, T. Ngọc Vi bị nhốt trong chấp nhận.

L. Chinh dõi theo T. Ngọc Vi cho đến khi cô khuất dạng. Anh không nhìn thấy, không gì cả, càng không nhìn theo. Anh chỉ lặng lẽ quan sát cô, nghe thấy tiếng dòng sông băng tan vào một góc nào đó trong trái tim mình.

Ngày hôm sau đi làm, Tống Vi chụm mũi giày vào. Nào là bìn, nào là lìn, nào là lan truy n kh p n i, cô nhìn âu c ng b các ng nghi p nhóm ngó nh con kh trong v n bách thú.

Cuối cùng, Tống Vi tr n vào nhà v sinh m i c yên t nh g i i n tho i. Ng i ph trách vì c gây qu t thi n t i qua ã g i m y cu c nh ng cô không nghe máy. Bây gi , cô ch có th gi b áng th ng. “Có th cho tôi thêm m y ngày tôi gom ti n...”

“Không c n âu! L Tống ã tr giúp cô r i. Sáng nay chúng tôi g i i n cho cô là mu n thông báo tin này.”

Sau khi cúp i n tho i, Tống Vi v n ch a h t ng ng ngừng. Cô ch có th t trách mình, t i qua mình gi trò iên gì v y?

Nh ng bây gi h i h n c ng ã mu n. Do đ m t lúc, cuối cùng Tống Vi g i i n tho i cho th ký c a L Chinh. Vì phép l ch s , cô nên nh th ký chuy n l i xin l i n L Chinh.

i n tho i k t n i, Tống Vi dè d t nói: “Chào th ký Tôn, em là Tống Vi.”

“Tôi ây!” u máy bên kia vang lên gi ng nói l nh nh t.

Tống Vi gi t mình, suýt làm r i i n tho i xu ng b n c u. Sau khi nh th n, gi ng cô càng th n tr ng: “Sao... sao l i là anh?”

Gi ng L Chinh v n nh nh c n gió tho ng: “Tôi ã d n th ký, n u có i n tho i c a em thì ph i chuy n n máy c a tôi.”

Qua i n tho i, Tống Vi không th oán ra tâm tình c a anh. Ngh n nh ng l i n i khó nghe, trong lòng cô h n lo n. Cô c g ng l y l i tinh th n, lên ti ng an i anh, c ng là an i mình: “L Tống yên tâm, hôm nay là ngày th c t p cu i cùng c a em, n m h c m i c ng s p khai gi ng. Sau khi quay tr l i Anh, em và Minh ình s không còn liên quan gì, c ng không gây phi n ph c cho anh n a.”

“Em ang âu?” L Chinh t nhiên chuy n ch .

Tống Vi ng n ng i. “Em... ang công ty.”

“Ch nào trong công ty?”

Câu h i này Tống Vi c m th y r t m h nh ng do gi ng anh vô cùng nghiêm túc, cô ành nói th t: “Nhà v sinh n .”

“T ng nào?”

“T ng đ i v n phòng c a anh.”

Ba giây sau, bên tai Tống Vi vang lên ti ng gõ c a. M i ti ng gõ c a nh gõ vào s i dây th n kinh ang c ng th ng c a cô. Tống Vi run run kéo cánh c a. L Chinh ang ng tr c m t cô.

Tống Vĩnh Ngọc nhìn anh một lúc, sau đó cô lồm lét ngó nghiêng qua vai anh. L. Chinh oán cô lơ lửng gì, liền nói: “Ngồi ở phòng Tống giám đốc của công ty này, sao không ai tới đây đâu!”

“Anh...”

“...”

“Em...” Ngọc Ngọc mãi cũng không biết nên nói gì thì giọng nói không khí của người khác, Tống Vĩnh Ngọc còn cách thối lui vai, tất bật ý nghĩ mình.

“Lúc nhận công việc này, tôi đang ở phòng Tống giám đốc.”

Thế nào anh nhìn nhà vệ sinh và cách vào phòng Tống giám đốc không xa nhanh như vậy. Tống Vĩnh Ngọc càng nghi hoặc, anh xuống phòng Tống giám đốc làm gì? Tìm cô? Không thể nào!

Nhưng ánh mắt anh nhìn cô lúc này dường như muốn nói điều gì đó không thể hiểu được thành cố gắng.

Khi tâm trạng người khác, Tống Vĩnh Ngọc nhìn bàn tay. Bây giờ, cô thậm chí muốn nhìn bàn chân. “Anh... như chúng ta biết tình của em?”

L. Chinh không trả lời, chỉ nói: “Bảo gì em về Anh?”

“Mất tự nhiên khi khai sinh, không còn bao lâu nữa.” Tống Vĩnh Ngọc tự nhiên không rõ ý của anh. Dù nghĩ không gì đáng nói, cô vẫn không thể ra tâm ý của anh.

“Trước khi lên em lên phòng, tôi sẽ có câu trả lời. Còn bây giờ...”

L. Chinh nâng cằm Tống Vĩnh Ngọc. Cô hoàn toàn hiểu ý nghĩa của hành động này. Trong lúc phân vân không biết nên làm gì hay không, L. Chinh đã phớt lờ mọi sự.

Lần đầu tiên anh hôn cô, ngay trong nhà vệ sinh.

Bên qua tình huống này, đây là một hôn vô cùng tuyệt vời, tuy nhiên trong mắt cô quên không hỏi anh, thì sao anh tự nhiên thay đổi ý nghĩ.

“Đây mới là hôn, mọi cái trước đó của em...” L. Chinh cất giọng than phiền.

Tống Vĩnh Ngọc thể hiện sự tình. Nhưng không ai nói hết câu, cô đã ôm anh, chỉ hôn anh.

Không thể không cảm thán, cô chắc chắn là một học trò có sự tiến bộ thật sự. Sự cảm thán của L. Chinh nhanh chóng tan biến trong hôn ngày càng mãnh liệt.

Loa phát thanh nhắc nhở hành khách: Chuyến bay tới London chuẩn bị cất cánh, mời hành khách thắt đai an toàn.

Tống Vĩnh Ngọc kiểm tra di động của mình, vẫn không có thông tin gì. Anh nói cho cô câu trả lời trước khi cô lên phòng, anh đã lại gần một hôn của

cô... Quê hương không gian xò không phải thế này. Tôi nghĩ rằng người bạn không tìm được, lại nhìn tôi thì...

Cô tiếp viên hàng không giục tôi nói: “Tiểu thư, xin hãy tắt máy...”

“Tôi tắt máy, nhưng tắt thôi!”

Cô tiếp viên hàng không bắt đầu nói. Chờ một phút sau, cô quay lại. Tôi nhìn hai tay trống rỗng, ngơ ngác xin: “Tôi đang tìm kiếm cái gì quan trọng, tôi...”

Tôi hoàn toàn sống sót. Nhưng tôi nhớ rằng cô ấy là tiếp viên hàng không?

L. Chinh ngoảnh về phía cô tiếp viên hàng không phía sau lưng anh. “Xin lỗi!” Nói xong, anh liền cầm điện thoại của tôi, tắt nguồn.

Chỉ khi anh ngẩng đầu nhìn dây đai, cài dây an toàn, cô gái nhún vai bên cạnh anh.

L. Chinh kéo cằm cô, khép mí mắt cô lại. “Em đi anh lâu rồi à?”

Sao anh có thể hỏi câu này thì nhiên nhiên vậy? Cô ấy câu trả lời của anh, tôi nhớ “...a lão thiên hoàng⁽¹⁾” vậy mà anh coi như không có chuyện gì xảy ra, tay vờ lau mồ hôi. “Em nghĩ khoảng hàng tháng, làm anh tìm mãi!”

Tôi nhìn anh. Cô không nói một lời, chỉ giơ hai tay túm chặt cánh tay anh, không bao giờ buông lỏng.

Đêm ấy về khuya. Tôi tìm phòng khách sạn London, cạnh sân bay ngoài cửa sổ nhìn thấy hình bóng của tháp Big Ben.

Bên cạnh có hai người đang tựa vào nhau. Tôi cố gắng vào gặp L. Chinh. “Này!”

“M.”

“Sao anh chỉ nói vậy? Em còn tưởng anh nhớ.”

“Anh thích nghe em nói.”

Chỉ cần một chút thì tôi nên nhớ lại rồi. Tôi dùng sức bóp tay anh, anh giật mình nhìn tôi. “Trên máy bay em nói suốt, anh vẫn chưa chán sao?”

“Chưa.” Anh nắm bàn tay cô.

Suốt chuyến bay tại Trung Quốc ở London, Tôi hỏi anh “Mình vẫn chưa hiểu vì sao”: Tại sao anh lại làm việc này? Tại sao anh thay đổi thái độ sau một đêm? Tại sao anh tự nhiên chấp nhận cô? Tại sao phải đi London, anh muốn cho cô biết câu trả lời?

Tại sao?

Tại sao?

“Rất nóng nực, trái tim của anh đã tê liệt lâu nên cần thời gian nghỉ ngơi để cảm giác lại của anh và việc có phải là sự rung động hay không. Thứ nhất, đừng mất chút sức lực cho cả em và anh.”

Tống Vi không mấy hài lòng về câu trả lời của anh, nhưng thì nào cũng vậy, anh đã cam tâm tình nguyện nhận công việc chính phủ, đây mới là điều quan trọng nhất.

Còn sức bên ngoài của anh không thu hút bằng người đàn ông này. Tống Vi nghĩ, quay đầu nhìn anh: “Có phải anh thấy xuyên bám mắt người?”

“Sao em biết?”

“Em thấy thấy anh uống thuốc.”

“Đúng là anh bám mắt người nghiêm trọng.” L. Chính mỉm cười. “Nhưng anh có thể nói cho em biết mắt bám mắt.” Thấy cả hai người góc rớt chuồn, anh cúi đầu là có thể hôn cô. Và hôn và nghe cô nói người người: “Bí mật gì?”

“Em còn nhớ lần em ngủ bên ngoài phòng nghỉ không? Anh bám em vào phòng nghỉ của anh, kết quả em ôm chặt anh, không cho anh đi.”

“Tất nhiên em nhớ, thì sao?”

“Đó là lần đầu tiên trong nhiều năm qua, anh không cần dùng thuốc, cảm giác có thể ngon như vậy.”

Đây là tình yêu?

Thì coi như đây là tình yêu của anh, Tống Vi cố gắng kiềm nén cảm giác ngọt ngào tận đáy lòng, cô cười xỏ quy t. “Thật ra em cảm giác có thể cho anh biết mắt bám mắt.”

“H?” L. Chính nhìn ngàng, bối rối ngượng ngùng.

“Em đã tìm hiểu mọi điều về anh, thậm chí em biết anh sống ở đâu.” Cô hét cảm giác kiêu ngạo. “Anh có phát hiện, mặt mũi sáng, hợp thể nhà anh và cảm giác bông hoa hồng? Thật ra là em làm vậy.”

Dáng vẻ của cô ngày thì nhợt nhạt, L. Chính không tìm kiếm vết sẹo, giọng và điệu cười kiêu ngạo: “Anh biết từ lâu rồi.”

Lúc ngẫu nhiên, Tống Vi thấy mọi thứ hai mắt nháy nháy.

L. Chính xoay vai cô, cô quay người đi nhìn anh. “Ba ngày trước, anh hôn em, anh còn tưởng là cậu thanh niên nào đó của anh mà. Ngày hôm nay, anh đẹp sáng sủa, mũi nhọn như nhà xem người đàn ông nào trách nhảm vậy. Kết quả... anh chỉ nhìn thấy một cô gái lén lén lút lút cài bông hồng vào hợp thể rồi đi mất.”

Hành động này của Tống Vi có vẻ hoang đường như nghĩ gì, L. Chính lại cảm thấy rất đáng yêu.

Trước khi anh tiếp tục hôn cô, cô lên tiếng: “Thật ra em còn mắt bám mắt nữa.”

Bàn tay L. Chinh di chuyển ra sau lưng cô, anh ít nhiều tỏ ra hứng thú. “Gì cơ?”

T. Ngọc Vi do đó nhìn anh. Cuối cùng, cô cảm thấy, nói: “Về hôn thê trước đây của anh. Đã lấy chồng, sinh con, còn anh vẫn cô đơn một mình khi n. em nghĩ ng. ... phải đi nói chuyện... có vấn đề.”

L. Chinh nheo mắt suy nghĩ. “Phải đi nói chuyện nào?”

“Thì là...” Bàn tay anh sau lưng cô bắt đầu dùng sức, T. Ngọc Vi có linh cảm đây là dấu hiệu trước khi anh nắm lấy cô, cô bắt đầu giật mình. “... phải đi nói chuyện.”

T. Ngọc Vi kéo tay L. Chinh khi lưng cô nghiêng về phía anh bắt đầu thành hình ôm chặt cô vào lòng. “Anh không nên dùng hành động thế này ngay bây giờ. Xóa tan sự nghi ngờ của em.”

Nhìn thấy cô lập tức tan chảy trong hôn thê dịu dàng của anh.

Lúc L. Chinh khéo léo tháo thắt lưng của T. Ngọc Vi, anh ôm cô qua hình ảnh vào một ngày nào đó, một cô gái lén lút bắt bông hoa hồng vào hộp thư nhà anh. Khi ch. y. xa, cô còn lưu luyến quay đầu nhìn bông hoa. Giọt sương long lanh trên bông hoa dường như ch. a. ng hình ảnh thu n. khi t. c. a. cô.

Buổi sáng hôm đó, hoa nở rộ.

Ghi chú :

1. Bà lão thiên hoàng: dài ngày.

H T